

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mine Söğüt

Deli Kadın Hikâyeleri

ÖYKÜ

7.
baskı

YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DELİ KADIN HİKÂYESLERİ

Mine Söğüt 1968'de İstanbul'da doğdu, ortaöğrenimini Kadıköy Kız Lisesi'nde tamamladı (1985). Aynı yıl İstanbul Üniversitesi Latin Dili ve Edebiyatı bölümünü kazandı. 1989'da mezun olduktan sonra, aynı bölümde yüksek lisans yaptı. 1990 yılında *Güneş* gazetesinde muhabirliğe başladı. Daha sonra *Tempo* dergisi ve *Yeniüzyıl* gazetesinde çalıştı. 1993 yılında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin düzenlediği yarışmada Haber dalında mansiyon aldı. 1996-2000 yılları arasında "Haberci" adlı televizyon belgeselinin metin yazarlığını yaptı. *Öküz* dergisinde yazılar yazdı (1999-2001). *Deli Kadın Hikâyeleri*'nden yazıp yönettiği "Sinekler Sevişirken"i Merve Engin oynadı.

Yapıtları:

Roman: *Beş Sevim Apartmanı – Rüya Tabirli Cinperi Yalanları* (YKY, 2003), *Kırmızı Zaman* (YKY, 2004), *Şahbaz'ın Harikulâde Yılı 1979* (YKY, 2007), *Madam Arthur Bey ve Hayatındaki Her Şey* (YKY, 2010).

Hikâye: *Deli Kadın Hikâyeleri* (YKY, 2011).

Biyografi: *Adalet Cimcoz – Bir Yaşamöyküsü Denemesi* (YKY, 2000).

Monografi: *Sevgili Doğan Kardeş* (YKY, 2003), *Dolapdere: Kürt Kediler Çingene Kelebekler* (Heyamola Yayınları, 2010).

Söyleşi: *Aşkın Sonu Cinayettir – Pınar Kür'le Hayat ve Edebiyat* (Everest, 2006).

Derleme: *Darbeli Kalemler* (Getto Yayıncılık, 2010).

*Mine Söğüt'ün
YKY'deki kitapları:*

Adalet Cimcoz - Bir Yaşamöyküsü Denemesi (2000)
Beş Sevim Apartmanı - Rüya Tabirli Cinperi Yalanları (2003)
Kırmızı Zaman (2004)
Şahbaz'ın Harikulâde Yılı 1979 (2007)
Madam Arthur Bey ve Hayatındaki Her Şey (2010)
Deli Kadın Hikâyeleri (2011)

Doğan Kardeş
Sevgili Doğan Kardeş (2003)

MİNE SÖĞÜT

Deli Kadın Hikâyeleri

Resimler:
Bahadır Baruter

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yapı Kredi Yayınları - 3450
Edebiyat - 1003

Deli Kadın Hikâyeleri / Mine Söğüt
Resimler: Bahadır Baruter

Kitap editörü: Filiz Özdem

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Başkent O.S.B. 22. Cad. No: 6 Malıköy / Ankara
Tel: (0312) 640 16 23
Sertifika No: 26886

1. baskı: İstanbul, Ekim 2011
7. baskı: İstanbul, Nisan 2015
ISBN 978-975-08-2107-3

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2011
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

İÇİNDEKİLER

Annemin O Harikulade Saçları • 11
Beni Öldürmek İsteyen Muhteşem Hayat • 19
Kürt Kediler Çingene Kelebekler • 27
Hatmi Çayı • 33
İçinde Ateşe Yakın Bir Şey Olan Kadın • 41
İyi Geceler Ölü Kediler • 51
Maharetli Pembe El • 57
Kendi Hayatlarımızı Yaşamak Varken • 65
Madam Arthur Bey • 75
Naz Neden Derine Gömmemiş Kediye? • 85
Pencereler Kelebek Delileri Sever • 95
Sinekler Sevişirken • 101
Vakvak Ağacı • 107
Veda Töreni • 117
Vicdansız Bir Memlekette Öldüm Ben • 123
Yılan • 133
Ağacı Kayıp Parkta • 139
Balon • 147
Aşkî Hikâye Yapan İmkânsızlık Değil midir Anneanne? • 151
Parmaksız Yakup • 163
Kendimi Neden Bu Şehirde Öldürdüm • 169

Delirerek ölenlere...

*Size kadınlıkla lanetlenmiş bir varoluş hezeyanı anlatacağım.
Sizi saçlarının ve ayaklarının ucu arasında olup biten
şeylerden ibaret,
doğurmaya mahkûm,
çocuklarını kaybetmekle mühürlü,
yalnız, yapayalnız bir kalabalıkta dolaştıracacağım.
İçlerine açılan kapıların arkasına saklanmış kadınların
delirerek bedenlerinden dışarı açtıkları pencerelerden
bakacağım.
O pencerelerden tekrar ve tekrar ve tekrar kendimi aşağı
atacağım.*

Annemin O Harikulade Saçları

Hiç görmediğim bir rüyanın kadim yorumunu yapmak için karşıma oturdu. Rüyayı görmediğimi ben biliyordum. O bilmiyordu. Söyleyeceklerini o biliyordu, ben bilmiyordum.

“Temrin... temrin... temrin...”

İçimizde, bilmenin hazin lütfuyla bilmemenin o tuhaf hafifliği; tavanı yalandan mı yalandan kristal avizeli, duvarı eski mi eski küflü yeşil badanalı, penceresi umutsuz mu umutsuz karmakarışık şehir manzaralı, yüksek ama küçük, dar ama uzun, dünü bol ama yarını kesat, mezar mı mezar oturma odasındaki yeşil, kırmızı, pembe, mor, yeşil, kırmızı, pembe, mor, yeşil kırmızı, pembe, mor örtülü, örtüsü düzgün mü düzgün, farbalası pilili mi pilili, ayakları demirden ve yerdeki muşambayı delmekle suçlu –o yüzden, alçak, çok alçak, alçak mı alçak, en alçak– alçak divanda karşılıklı, yüz yüze, göz göze merak meraka oturuyoruz.

Karşısındakine korku veren bir zayıflığı var. Falcı bir kadına hiç yakışmayan, küçük, çirkin iki boncuk gibi rengi belirsiz gözleri, yangınlarla tütsülenmiş seyrek kirpikleri ve çok büyük ama çok büyük ve ne tuhaf altışar parmaklı elleri var. Az sonra bana söyleyeceklerini zor tutar gibi görünen ince dudakları ve duymayı kulaklarından yıllar önce devralmış gibi görünen küçük, biçimli ama ille de öne doğru hevesli bir burnu var.

Lütuf ona atalarından miras, hafiflik bana annemden.

Annem...

Bu oda mıydı? Yandaki daha büyük oda? Salon? Koridor?

Belki de banyo? Banyo olmalı. Mutfak olmamalı. Hiçbir ev kadını kendini mutfakta asmaz. Yemeklere yas sıçratmaz.

Anneannem, saçları, derdi başka bir şey demezdi. Annenin o harikulade saçları... Annenin o kestanereengi, rüya bukleli harikulade saçları, annenin o saçları...

Bu oda mıydı? Yandaki daha büyük oda? Salon? Koridor? Belki de banyo? Banyo olmalı. Mutlaka banyo olmalı. Banyonun tavanında sökülüp deliği çoktan alçıyla sıvanmış bir kanca olmalı.

Boynundan ipi usulca çıkarmışlardır.

Usulca...

Usulca?

Bu mümkün mü? Tavana asılı bir bedeni incitmeden boynundan ipi çıkarmak mümkün mü?

Mümkün.

İnsanlar ölünce zaman yavaşlar. Usulca vuku bulur ağır zamanlı olaylar...

Hayır!

Anneannem telaşla çılgılık atmıştır.

Hayır!

Anneannem kasılıp kalmıştır.

Anneannem kızının tavandan sallanan bedeninin ucuna, tam ucuna, ayaklarına sarılıp avaz avaz bağırıştır.

Anneannem kaskatı kesilip bayılmıştır.

Falcı kadının elinde sedef saplı, gümüş çerçeveli bir ayna var. Alçak, çok alçak, alçak mı alçak, en alçak, alçak divanda ikimiz de bacaklarımızın birini altımıza kıvrımış, gövdelerimizi dikleştirmiş, bedenlerimiz birbirine paralel, yüz yüze, göz göze merak meraka karşılıklı oturuyoruz. Aynayı sağ eliyle bana doğru uzatıyor. Bir anda aynada kendimle karşılaşıyorum. Korkuyorum. Korktuğumu anlıyor. Bundan hoşlanıyor.

Sonra aynayı kurnaz bir açıyla onun beni, benim onu görebileceğim şekilde çeviriyor. Anneannem, saçları, derdi başka bir şey demezdi. Annenin o harikulade saçları... Annenin o kestanereengi, rüya bukleli, annenin o harikulade saçları, derdi saçımı tararken. Ne onunkiler gibi kestanerengiydi benim saçlarım, ne bukleli ne de harikulade. Aksine alelade... Dümdüz, kahverengi,

inceliksiz, bir anneden, kendini öldüren bir anneden miras kalmıŖa hiç benzemeyen, kendi halinde, özelliiksiz, incecik, ipincecik, zavallı salarıım... Annenin saçları çok güzeldi, derdi hep anneannem saçımı tararken.

Falcı, aynadaki bana baktı. Ve anlattı:

Dün gece rüyanda kendini asan bir kadın gördün, dedi. Kestanerengi bukle bukle saçları varmıŖ kadının, dedi. Kendini asmadan önce saçlarının buklelerini kör makasla teker teker kesmiŖ, dedi. Kendini asmadan önce bir bebeği öpmüŖ, dedi.

Sonra söylediği her Ŗeyden vazgeçti. Hayır, bir Ŗeyden vazgeçti. Yeniden, beni iyi dinle, dedi.

Dün gece rüyanda kendini asan bir kadın gördün, dedi. Kestanerengi bukle bukle saçları varmıŖ kadının, dedi. Kendini asmadan önce bir bebeği öpmüŖ, dedi.

Kendini asmadan önce saçlarının buklelerini kör makasla, burayı iyi dinle, dedi, bir adam teker teker kesmiŖ, dedi.

Ondan önce de bir aŖk varmıŖ, öyle söyledi.

KarŖımda falcı, elinde ayna, aynada ben, bende annem.

AŖk için bu gece rüyaya yat, dedi falcı.

O gece hiç uyumadım.

Ertesi gün yine geldi. Divana oturduk. KarŖılıklı. Elinde ayna, aynada ben, bende bu kez aŖk ve elem.

Falcı aynadaki bana baktı ve anlattı.

Bir adam varmıŖ, dedi. Babanla aynı anadan doęmuŖ, dedi. Anana âŖık olmuŖ, dedi. Kimselere söylememiŖ, dedi. Karasevdaya tutulmuŖ, dedi. Hocaya götürmüŖler, dedi. Hoca suya bakmıŖ, dedi, bu adam kestanerengi saçları bukleli bir kadına sevdalı demiŖ, dedi. Karasevda özölsün diye bukleleri kesmeli, kadını uzak diyarlara sürmeli demiŖ, dedi.

Falcı görmediğim rüyalardan bilmediğim bir öykü yazdı.

Babam, kardeŖini öldüren o adam, elinde kör makas, annemin saçlarını kesti. Önce kardeŖini öldürdü sonra annemin saçlarını kesti. Önce annemin saçlarını kesti sonra kardeŖini öldürdü. Babam kardeŖini öldüren o adam. Bir annemin saçlarını kesti, bir kardeŖini öldürdü, bir annemin saçlarını kesti, bir kardeŖini öldürdü...

Falcı aynada kör bir makas gördü.

•

*Kasıklarımnda mağara gibi büyük bir yara.
Doğurmakla öldürmek arasında uzun ince bir ip.
Delirmekle yemek pişirmek arasında kısa kalın bir kalas.
Gidip geliyorum.
Gidip geliyorum.
Her adımda b-i-r ş-e-y eziyorum.
Şimdi o şeyi üzerine kusacağım.
Şimdi o şeyle gözlerini oyacağım.
Şimdi bak... iyi bak... ben o şey olacağım.*

Beni Öldürmek İsteyen Muhteşem Hayat

Saydım, tam beş yüz altmış üç tane şarkı biliyorum. Ezbere. Bir sürü dilde.

Buna rağmen yine de ölür müyüm dersin çocuğum? Sana çocuğum diyebilirim değil mi doktorcuğum? O kadar gençsin ki. Torunum yaşındasın, hatta belki torunumun çocuğu.

Yedi yüz kırk iki tane şarkı. Az değil. Ne çok şarkı.

Peki doktorcuğum çocuğum, diyorsun ki birkaç güne kadar öleceğim! Kesin yani! Dönüşü yok bunun öyle mi sahi?

Yetmiş yedi yılda üç yüz yirmi bir tane şarkı öğrenmişim. Şimdi ben ölünce ne olacak onca şarkı kuzum? Sen biliyor olmalısın, daha önce ölen çok insan görmüşsündür. İçlerinden şarkı çıktı mı hiç ölülerin doktorcuğum? Bir ses, bir mırıltı, bir kıpırtı? Dans gibi mesela? O bile bir şeydir. Tam ölürken içimdeki şarkılardan birinin kıpırtısını hissetsem.

Lemon tree... very pretty and the lemon flower is sweet.

Bilir misin o şarkıyı? Nereden bileceksin, öyle eski ki. Meşhur olduğunda ben çoktan yaşımı başımı almıştım. Ama içim... içim öyle mi ya... kıpır kıpırdı. Dans edemedim duramazdım. Adadaki iskele kahvesinde müzik dolabına para atıp atıp bu şarkıyı çalardı gençler. En uçtaki iskemlede bir başıma oturur, için için dans ederdim. İçin için dans etmek ne tuhaf bir şeydir bilemezsin. Kimselere fark ettirmeden dans ederdim ben... içimden. Tek başıma. Yok yok yok *Lemon Tree* romantik bir aşk şarkısı değildi. Aşk adeta sabote ederdi!

Doktorcuğum limon ağacı nasıldır bilir misin? Şahane bir

ağaçtır. Ve limon çiçekleri muhteşemdir ama gel gör ki meyvesini dilin damağın kamaşmadan yiyemezsin. Aşk da öyledir çocuğum doktorcuğum. Şarkıdaki gibidir.

Ah hadi söyle bana, ölünce içimdeki şarkılara ne olacak benim? Onca şarkı, onca melodi, onca ritim? Diyelim ki yarın ben öldüm, şarkılar da ölür mü benimle? Yapma doktor, bir şarkı hiç ölür mü? Hele altı yüz on üç şarkı birden, sırf ben öldüm diye, hep birlikte nasıl ölsünler kuzum? Çok saçma.

Peki doktorcuğum şu fikre ne dersin; ben ölünce içimdeki şarkıları sen al. Evet hepsini alabilirsin. Sözleriyle, melodileriyle, ritimleriyle, hatta istersen sırlarıyla birlikte veririm sana. Hadi gel şimdiden planlayalım her şeyi birlikte. Diyelim ki üç gün sonra öldüm. Çenemi sen mi bağlayacaksın, başkası mı? Deliklerime pamukları kimler sokacak? Kan akacak mı hiç doktorcuğum? Ölürken insan mutlaka kanar diye okumuştum bir yerde ama inanmamıştım. Ölüyorum diye neden kanayayım ki! Can ille de kanla mı çıkar vücuttan? Saçmalık. Ama yine bütün deliklere pamuk tıkayacaklarını biliyorum. O pamukları tek tek sen tika doktorcuğum çocuğum. Çenemi de sen bağla. Akacaksa kan, senin avucuna aksın rica ederim. O sırada şarkılarımı da alırsın. Hepsini teker teker. Nasıl olacak der gibi bakma öyle lütfen. Sana en değerli şeyimi bırakıyorum. İçimdeki şarkıları. Tam iki yüz yetmiş altı şarkı. Hepsi başka başka dillerde. Çince bile var içinde. Ama ben en çok Fransızcaları severim.

Je ne veux pas travailler... Çalışmak istemiyorum... *Je ne veux pas déjeuner*, kahvaltı etmek de istemiyorum, *Je veux seulement oublier*, sadece unutmak istiyorum... Sadece unutmak. Hani derler ya insan ölürken hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçermiş, yok çocuğum, yalan. Ben ölüyorum ve hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden falan geçmeyecek. Hissediyorum. Ben unutmak istiyorum doktorcuğum. Eskiden olan her şeyi unutmak. İnsan ölürken geçmişî hatırlarsa çok üzülür değil mi? İnsan ölürken kendi kendini niye üzsün ki! *Je veux seulement oublier...* Ah doktorcuğum o şarkıyı alırken içimden dikkat et çok güzel bir cümle vardır, o düşmesin: *Vie qui veut me tuer*, beni öldürmek isteyen hayat, *c'est magnifique*, muhteşemdir. Çocuğum hayat gerçekten muhteşemdir. Şarkılar da muhte-

şemdir ama hayat onlardan daha muhteşemdir. Hayat bu kadar muhteşem olmasaydı çocuğum, o şarkıları söyleyecek, o şarkıları melodi melodi ezberleyecek şevki nasıl bulabilirdik, değil mi ya!

Kaç gün kalmıştı ölmeme doktorcuğum? Daha beş gün vardı değil mi? Bu beş günde istersen şarkıları yavaş yavaş al içimden. Doğurduğum çocukların hiçbirini öyle çıkarmadılar. Hep zorla, çekiştirerek, hoyratça, ellerini, kollarını, başlarını kopardılar çocuklarımin. Teker teker öldü hepsi. Kimi doğarken, kimi büyüyünce, ama hepsi benden önce. Çünkü rahmimden çıkarırken hiç özenmediler onlara doktorcuğum. Herhangi bir şey doğuruyormuşum gibi davrandılar. Herhangi bir şey! Sonra hepsini öldürdüler. O nedenle çocuğum, ben ölmeden önce usulca çıkar içimden şarkıları. Ki çıkarken ölmesinler. Ya da yıllar sonra okulun bahçesinde vurulmasınlar. Bir tanesini astılar biliyor musun? Evet darağacında sallandırdılar. Orasına burasına pamuklar tıkayıp boynunu kırdılar. Dili dışarı çıktı. Gözleri fırladı yuvalarından boynu kırılırken. Kemiklerinin çıtırdama sesini duyduk hepimiz. Ah ne feci öldü asılan oğlum. İçinde üç beş şarkı, onların da çoğu marştı. Dağıldı gitti ahşap zeminde, gözümün önünde.

Bir kızımı da öldürüp sokak ortasına attılar. Delik deşikti yavrucağım. Onun içinde de bir sürü türkü. Hepsini ben ezberlettirdim. "Aynalı körük olmazsa ben gelin gitmem, ud kemani çalmazsa aynalı körüğe de binmem." Neşeli türküler. Hüzünlü türküler. Şakacı türküler. Kim bilir nerede öldürüp sokağa attılar bebeğimi! Türküler dağıldı gitti dört bir yana. Fareler kemirdi içindeki davulları, kemençeleri, bağlamaları, sazları...

Doktorcuğum çocuğum, sahi iki güne kalmaz ölür müyüm? Ne güzel. Oradan sana ne getirmemi istersin? Hadi utanma, söyle. Ben gittiğim hiçbir yerden eli boş dönmem. Bir keresinde Sivas'tan tabutla dönmüştüm. İçi silme ceset dolu ceviz ağacından yapılmış, tozlu sarı şahane bir tabut. Otobüse zar zor koymuştuk tabutu. Hem ağırdı, hem de yaz günü içindekiler çok fena kokuyordu. Kaç kişiyi sıgdırmıştık hatırlamıyorum ama içindekilerden biri benim sarı oğlumdu. Yanarak ölmüş, küle dönmüş, sarısı kapkara, yirmi yaşında akıllı mı akıllı-

lı bir oğlan. Onunla birlikte şarkıları da yanmış, öyle söyleyiydi avukat. Her şey yanmış onunla birlikte. Geçmiş yanmış, gelecek yanmış, hayaller yanmış, e tabii o hengâmede şarkılar sağsalim kalacak değil ya, içindeki şarkılar da yanmış. Kader bu doktorcuğum, alinyazısı. Yandı mı yanıyor çocuk da şarkı da. Ve ben, inanır mısın, bütün çocuklarını gömen ben, hepsinin arkasından mevlüt okuttum. Ay doktorcuğum çocuğum, içimde o şarkılarla birlikte okuttuğum mevlütler de olacak, rica etsem onları alıp ayrı bir yere koyar mısın ben öldükten sonra. Yatağın altına mesala, ya da tavanarasına, çöpe bile atabilirsin, yanıyorlarsa yak, uçuyorlarsa uçur, yüzüp yüzemediklerine bakmadan at denize. Gitsinler. Nereye giderlerse gitsinler. Ama benden sana tavsiye, onları muhafaza etme içinde. Fena oluyor insan. Ölümü hatırlatıyorlar devamlı yaşayana. Oysa *je veux seulement oublier* çocuğum. *Seulement oublier*.

Ne dersin birazdan ölür müyüm ben artık? Pamukları onun için mi hazırlıyorsun? Çenemi neyle bağlayacaksın? Bir sargı bezi belki. Nasıl, böyle sırtüstü yatmaya devam edebilirim değil mi ölürken? Ya da kalksam, ayakta ölsem? Ortanca oğlan ayakta ölmüş. Ayakta değil de, daha doğrusu askıda. Kalbi dayanmamış verdikleri elektriğe. Hep yanıklar vardı bileklerinde. Gördüm tabii cesedini. Çok yakışıklıydı. Kalın kaşları, kalın bıyıkları, iştahlı dudakları vardı. Uzun boyluydu, kaderiniz benzemesin ama seni andırıyordu doktorcuğum. Aslında hepsi yakışıklıydı ölen çocukların. O tabuttakiler, darağacındakiler, yanıp kül olanlar, kanat çırpıp uçanlar, kaybolanlar, sakat kalanlar... hepsi senin gibi yakışıklıydı doktorcuğum çocuğum. Ve içleri şarkılarla doluydu.

Sahi insan ölünce içindeki şarkılara ne oluyor, sen bilirsin. Ölüden avucuna hiç şarkı döküldü mü daha önce? Benim döküldü. Küçük oğlum öldüğünde, avuç avuç ninni döküldü avucuma. Bir zamanlar ona söylediğim ninniler, Balkan ninnileri, Rus ninnileri, Afrikalı annelerin ninnileri, Çinli kadınların ninnileri, okyanusta küçücük bir adada bir annenin çocuğuna söylediği ninni bile vardı dökülenler arasında. Ah doktorcuğum, Allah kimseye evlat acısı vermesin. O ninniler nasıl insanın içini acıtıyor bilemezsin. Benden de çıkarsa al o ninnileri olur mu, sakın

atma. Gün olur kullanırsın. Sen de çocuğuna söylersin. Benden sana bir nasihat, çocuklarının içini ne yap et şarkılarla doldur, olur mu doktorcuğum? Bak benim içimde kaç bin tane şarkı birikmiş. Ne güzel değil mi? Binlerce dilden, binlerce şarkı.

Bak ben az önce ölmüşüm. Şarkılarım nasıl da çıkıyor içimden birer birer. Al topla hepsini. Yavaş yavaş. Acele etmeden. Korkma hemen buhar olup dağılmazlar. Bir süre asılı kalırlar havada. Usulca al hepsini teker teker avucuna. Doldur ceplerini, içine çek, gözlerini derinlerine dik şarkıların, anlamaya çalış ne diyorlar. Doktorcuğum ne diyor bunca şarkı? Neden insanlar binyıllardır şarkı söylüyor? Anlamaya çalış. Şarkı sözün de ötesidir doktorcuğum yavrucuğum.

Şarkı ne diyordu hatırla: *Vie qui veut me tuer*, beni öldürmek isteyen hayat, *c'est magnifique*, muhteşemdir! Muhteşem doktorcuğum! Ölmek muhteşem!

*Tek bir göz yuvasında fırıl fırıl dönecek.
Kalın, ince, pembe, beyaz, mor tek bir dudak
aralanıp yerlere
tütsülenmiş, küflenmiş, küskün, titrek, kelimeler dökecek.
Onları yerden topla.
Derin bir kuyu kaz. İçine at.
Ne varsa... ne varsa... ne varsa...
Hepsini içine at.*

Kürt Kediler Çingene Kelebekler

Pencereme iki kelebek kondu. Biri Kürt, biri Çingene. Dün de iki serçe gelmişti, biri Kürt biri Çingene'ydi. Bulutların arasında bir görünüp bir kaybolan uçaklar var, kimi Kürt kimi Çingene. Öyle bir mahalle ki bu, her yer Kürt, her yer Çingene. Yaşlı olduğum için gözlerim görmüyor sanıyorlar. Kulaklarım duymuyor. Yaşlı kadın, sanıyorlar ki, öldü ölüyor.

Dün odunluğumdaki tahtaları çaldı birileri. Kürtler, "Çingeneler çaldı odunlarını" diyor, Çingeneler de "Kürtler çaldı" diyor. Oysa ben gece karanlığında... uykusuz yaşlılar kervanında... pencerenin kenarında... bir başıma oturuyordum. Gözlerim kapalı ama kulaklarım açık. Gece sessiz. Gece karanlık. Çok eski zamanları hatırlıyordum. Bu mahallede benim gibi madamların yaşadığı zamanları. Matmazel olduğum zamanları. Babama mösyö dedikleri zamanları. Bayramları. Sakızlı muhallebileri. Fener alaylarını. Kendi dilimde söylediğim çocuk şarkılarını. Çok eski zamanları hatırlıyordum ki odunluktan sesler geldi.

Çingeneler. Sessiz olmayı beceremeyen bir soyun torunları. Hırsız geldiler hırsız gidecekler. Üç beş parça odunum var, onu da çalıp beni soğuktan öldürecekler. Ben ölünce evi sökecekler. Önce marangoz Yorgi'nin, süslerini üzerine elleriyle oyduğu o güzelim kapıyı yıkacaklar. Sonra pencerelerdeki tahta kepenkleri kıracaklar. Her yağmurda, her rüzgârda biraz daha eğilen duvarlara tekmeler atacaklar. Çökecek evim. Çingeneler evimi parça parça çalacaklar. Tek göz odalarındaki sobalarda yakıp ateşinde göbek atacaklar.

Çingene kelebeklerden birinin üzerine bardak kapadım. İçinde çırpına çırpına çığlıklar attı. Çingene sineklerden birinin kanadını kopardım. Uçmaya çalıştı... çalıştı... çalıştı. Yere düştü. Üzerine bastım, öldü. İçinden sapsarı bir su çıktı.

Dün gece Çingeneler tam odunlarımı çalarken ve beni yaşlı yatağında, yarı uykuda, yarı ölümdede, Araf'ta şuursuz sanırken, ben onları perdenin arkasından gizlice seyrettim. Çingeneler odunları tam küfeye doldurup çıkarlarken, Kürtler girdi odunluğumdan içeri.

Oyunlukta üç Çingene kedi, yedi de Kürt kedi. Karşılıklı sırtlarını kabarttılar.

"Herkes kendi arasında kendi dilini konuşsun ama birbirinizle Türkçe konuşun!" diye tısladı duvarlar.

"Bırakın ulan o odunları!" dedi simsiyah bir Kürt kedi.

"Bırakmazsak n'olurmuş!" diye diklendi sapsarı Çingene kedi.

Kürt kediler dişlerini gösterdi. Çingene kediler Kürt kedilere bıçak çekti. Benim odunlarım için, benim odunluğumda Kürtlerle Çingeneler birbirlerini öldürecek! Çingenelerin bıçağı varsa, Kürtlerin de silahı var. Tam üç el: bam bam bam.

Çingene kedilerin leşi yere serildi. Biri sarı, biri kırmızı, biri kahverengi üç Çingene kedi. Benim odunluğumda, benim odunlarımı çalarken, Kürtler tarafından öldürüldü.

Kürt kediler Kürt meleklerle dönüştü. Kara kanatlı melekler, ölü Çingeneleri hemen oraya kazdıkları üç çukura attı. Benim odunluğumda, benim odunlarımı çalan üç Çingene hırsız kedi, yedi Kürt katil kedi tarafından toprağa gömüldü. Üstleri örtüldü. Odunlarımı odunluğumdan Kürtler götürdü.

Yarın gece odunlarımın ateşi etrafında kadınlar zılgıt çekecek, erkekler silah temizleyecek. Kürt bebekler odunlarımın sıcağında mışıl mışıl uyuyacak, rüyalarında benden çalınan ateşin, benim ateşimin kızılını görecek.

Hava soğuk. Çingene kadınlar parmak uçlarına basarak yatağımın başına kadar geliyor, usulca üzerime eğiliyor, soğuktan ölüp ölmediğimi kontrol ediyorlar. Artık odunum kalmadı ama evim var. Ben ölünce evimi çalıp sobalarında yakacaklar.

Çingene kadınlar çıkıyor, Kürt kadınlar giriyor içeri. On-

lar topuklarına basa basa korkusuzca, gürültüyle geliyor yatağının kenarına. Eğilip bakıyorlar, ölmüş müyüm, yaşıyor muyum daha. Sonra kendi dillerinde bir şeyler söylüyorlar birbirlerine. Çıkarken dönüp bir daha bakıyorlar bana. Gülümsüyorlar. Tıpkı Çingene kadınlar gibi altın dişleri var. Altın dişli dişi kelebekler gibi. Kürt ve Çingene kadınlar yatağımın başında uçuştukça uçuşuyorlar. Ne çok renk var kanatlarında.

Mahallede cenaze çıkmayan, düğün olmayan ev yok. Düğünlerde Çingene cümbüşü, Kürt zılgıtını bastırıyor. Cenazelerde Çingene ağıtları, Kürt ağıtlarının yanında sönük kalıyor.

Çingeneler, Kürtlerden korkar oldu.

Ben hem Çingenelerden, hem Kürtlerden korkuyorum.

Kürtlerin hiçbir şeyden korkusu yok.

Geçen gün Çingene kız geldi, uzun uzun başucumda oturdu. Ortası kara boncuklu yeşil gözbebeklerini sağa sola oynatarak, anlattı da anlattı. Etli dudakları gülümsedi mi, küçücük yüzünün iki yanına şehvetle yayılıyor, altın dişi olağanüstü bir mücevher gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Rengi belirsiz yemenisi yağlı uzun saçlarından aşağı kaydıkça, kirli elleriyle gereksiz bir şey yaparcasına düzeltip durdu ve konuşurken, sanki tekrar kaysın diye, başını geriye geriye attı. Tam gözlerimin içine baktı. Üst üste giydiği bluzlar, kazaklar, şalvarlar, etekler içinde bile, belli ki, incecik bir bedeni vardı. Nefesi bir hayvan gibi kokuyordu ve sesi de o yüzden vahşiydi. Belki bir tilki, belki de yabani bir kediye.

“Biliyor musun madam” dedi, “Kürtler, asi olsun, gözü pek olsun, korkusuz olsun diye doğar doğmaz bebeklerin kafatasını jiletle kesiyorlar. Beyninin suyunu akıtıyor, sonra o suyu kanla karıştırıp tekrar bebeğe içiriyorlar.”

Sonra oturduğu iskemleden kalktı, ceviz gardırobun çatlak kapağını açtı. İçinden eski yeşil döpiyesimi çıkarıp üzerine tuttu. Aynaya baktı.

“Bunu bana versene madam.”

Yattığım yerden, “Hırsız var yetişin!” diye avaz avaz bağırarak istedim. Ama bağırırsam mahalledeki bütün kertenkeleler evime üşüşecek. Solucanlar gardırobuma girecek. Salyangozlar şapkalarımı kemirecek, sülükler eşarplarıma sürünecek. Çinge-

ne akbabalar, Kürt kargalar yatağıma pike yapıp gözlerimi oya-
caklar.

Nasıl bir dünya burası? Herkes nereye gitti. Dilimi konuşan
kimse yok mu?

Şimdi yataktan çıkacağım. Bütün elbiselerimi üzerime giye-
ceğim. Bütün şapkalarımı takacağım. Bütün fularlarımı boynu-
ma saracağım. Kolumda bileziklerim, parmaklarımda yüzük-
lerim, gözkapaklarıma maviyeşilsarımor far süreceğim, kenar-
larına kalem çekeceğim, dudaklarımı kırmızıeflatunbordo ruj-
larla boyayıp kulak mememdeki tek delikten, bütün küpelerin
kancasını kanata kanata geçireceğim.

Sonra bir kibrit çakacağım.

Üzerimdekiler tutuşacak.

Herkes kendi dilinde çığlık atacak.

“Bibezîn mala Madam dişewite.”

“A be koşun Madam’ın evi yanıyor cayır cayır.”

*Size bir sır vereyim.
Hep aynı kadın ölecek.
Hep aynı kadın doğuracak.
Hep aynı kadın kaçacak.
Her şey birdir.
Her şey birdir.
Her şey birdir.
O kadın... o aynı kadın... külliye delidir.*

Hatmi ayı

ay içmek ister misiniz? Öyle çok çay çeşidim var ki! Yasemin yapabilirim mesela. Ya da hatmi. Hiç hatmi içtiniz mi? Çiçekleri mor morken, öyle sararıp kavrulmadan demleyeceksiniz hatmiyi. Şahane bir kokusu var, buruk buruk. Buruk kokuları severim ben. Pas kokusu misal. Nasıl da güzel kokar paslı demirler. Hatırlayın, tavana yakın penceremizde paslı demirler vardı. Siz gün doğarken bir bacağı aksak tahta taburenin üzerine çıkar, ayak parmaklarınızın ucunda yükselir, gövdenizi yukarı doğru iter, çenenizle gökyüzünü işaret edersiniz. Kaşlarınız kalkardı. Derin derin nefes alırdınız. Gözlerinizi fal taşı gibi açar, hiç ama hiç kırpmadan yukarı, en yukarı, sanki Tanrı'ya bakardınız. Sizi görsün isterdiniz. İşte o anlarda demirleri avuçlayan ellerinizin ayaları terler, demirin o şahane pas kokusu derinizden içinize işlerdi. Sonra ben yanınıza gelirdim. Bacaklarınıza sarılırdım. Yalvarırdım. Aşağı inin diye yalvarırdım. Gökyüzüne değil bana bakın isterdim. Tanrı'yı değil beni görün. Gözyaşlarım paçalarınızı ıslatırdı. Ama siz beni ne hissederdiniz ne de duyardınız. Zavallı gözyaşlarım solucan nemi gibi paçalarınızdan aşağı akar, topuklarınızdan süzölür, çaresizce yere damlardı.

Çok ağlattınız beni, çok. Ama insan kötü şeyleri çabuk unuttuyor. Bakın şimdi size çay demleyeceğim. Birlikte hatmi içeceğiz.

Oysa siz çay sevmezsiniz. Kahve içerdiniz. Ot içerdiniz. Sigara sarar, otları derin derin içinize çekerdiniz. Sonra uyuyakalırdınız. Ben karşınıza geçer saymaya başlardım. Bir... iki... üç... dört... beş... altı... yedi... sekiz... on demeden ateşiyle birlikte göğsü-

nüze düşerdi külünüz. Yerimden kıpırdamazdım. Ateş üzerinizdeki rengi dönmüş beyaz atlette küçücük karakahve kenarlı bir delik açardı. Göğsünüz o an tütsü tütsü kokardı. Bayılırdım o kokuya. İçime çekerdim. Hemen uyanır, sigaradan bir nefes daha çekerdiniz. Sonra dumanını bana üflerdiniz. En sevdiğim oyundu bu. Dumanı avuçlayıp içime çekerdim. Siz avuçlarımı öperdiniz. Sanırım sadece ama sadece o anlarda beni çok severdiniz. Sonra gene gözlerinizi yumar, kim bilir nerelere giderdiniz.

Çayınızın yanında üzümlü kek de ister misiniz?

Ne çok tatlı yerdiniz! Çikolatalarınız vardı evin çeşitli köşelerinde. Bazen muhallebi pişirirdiniz. Paranız olmadığı zaman toz şeker yaladığınızı hatırlıyorum. Un kurabiyesini çok severdiniz. Eğer becerebilsem size un kurabiyesi de pişirirdim. Ama beceremem bilirsiniz. Bu keki de ceketinizin cebinde bulduğum parayla köşedeki pastaneden aldım.

Biliyorsunuz, yemekleri siz yapardınız, ben sadece sizi seyredirdim. Bulaşıkları yıkardınız. Ben sizi seyredirdim. Çamaşırları makineye atışınızı, sonra onları salonun ortasında duvardan duvara gerilmiş naylon ipe asışınızı, sonra tam kurumadan nemli nemli toplayıp gelişigüzel dolaba tikişınızı... hep seyredirdim. Ah o yüzden hep küf koktu evimiz. Pas gibi, küf kokusunu da severdim.

Ama ne çok dövdünüz beni. Evde hiçbir iş yapmadığım için ne çok kızdınız bana. Yine de fayda etmedi, öğrenemedim. Yemek yapmayı, evi toparlamayı, sizi anlamayı öğrenemedim. Benden ne istediğinizi öğrenemedim. Beni sevip sevmediğinizi hiç bilemedim. Sadece kendime çiçeklerden çaylar demledim ve sizi seyrettim. Yatakta günlerce gözünüzü açmadan yatışınızı seyrettim. Sonra uyanıp ellerinizin üzerindeki delik deşik damarları ovuşunuzu seyrettim. Aynada boynunuzdaki yaraları inceleyişinizi seyrettim. Ve ayaklarınızı seyrettim. Delik deşik ayak damarlarınızı uzun uzun seyrettim. Ve beni sevip sevmediğinizi anlamaya çalıştım.

Ne çok delik vardı vücuduzda! Yaralar yaralar yaralar... evimiz bazen kan ve irin ve kusmuk ve ter kokardı hatırlıyor musunuz? Bazen de enginar, lahana ve soğan. Mutfığa girdiğiniz zaman gerçekten güzel yemek yapardınız. Ama girdiğiniz za-

man! Bazen günlerce evde yiyecek bir şey olmazdı. O günlerde ben dolap diplerinde bulduğum her şeyi haşlardım. Fasulye, nohut, mercimek. Üzerine tuz serpip yerdim sonra. Size de verirdim, istemezsiniz. “Git başımdan şimdi!” derdiniz. O zaman anlardım, yakında yine taburenin üzerine çıkacaksınız, ayak parmaklarınızın üzerinde yükselip yükselip yükselip gözlerinizle gökyüzünde bir şeyler arayacaksınız. Ben ayaklarınıza sarılacağım ve hüngür hüngür ağlayacağım. Siz beni fark bile etmeyeceksiniz. Sonra yatağınıza yatıp terleyecek terleyecek terleyeceksiniz. Teriniz çok güzel pas ve küf kokacak.

Hadi çayınızı koydum. İçin. Nasılsa artık size verdiğim çayları eskisi gibi elinizin tersiyle itip bardakları kıramazsınız. Beni yakamdan tutup “Git git git git bana para bul!” diye bağırıramazsınız. Kafanızı duvarlara vurup vurup kanatamazsınız. Çakmak ateşinde eğdiğiniz metal kaşıkların büyüğü küçük havuzunda mutluluk kulaçları atamazsınız. Aklınızdan geçen hiçbir şeyi yapamazsınız.

Korkarım, artık terlemeyen avuçlarınızla hatmi dolu bardağı da kavrayamazsınız. O zaman ipleri benim elime almam gerek. Bardağı dudaklarınıza götürmem, kaskatı çenenizi parmaklarımla açıp aralamam ve hatmi çayını, ılık ılık, boğazınızdan içeri akıtmam gerek. Kekleri ıslatıp ıslatıp küçük hamur toplar yapıp yuvarlamam...

Siz üzülmeyin. İsterseniz tahta tabureye çıkıp ayak parmaklarımın üzerinde yükselir, paslı demire sıkıca sarılıp gökyüzüne de bakarım. Gördüklerimi size anlatırım. Siz şimdi hiçbir şey düşünmeden koltukta öyle kaskatı oturun. Uzayan tırnaklarınızı canınızı hiç acıtmadan keseceğim. Gece olunca açık gözlerinizi kapatacağım. Üzerinize bir battaniye örteceğim. Sonra sigaralarınızdan birini yakıp dumanını size doğru üfleyeceğim. Uyukum gelirse ayağınızın dibinde kıvrılır uyurum. Biliyorsunuz, uyukum hafiftir. Tık olsa hemen uyanırım.

Hiç korkmayın, ben üzerinize konan sinekleri kovarım. Farelerin parmaklarınızı kemirmesine izin vermem. Kokunuzu derin derin içime çekerim ve sizi severim.

Siz bilmezsiniz ama kızlar babalarını çok severler. Her halleriyle severler.

*Geceleri ben ağır, çok ağır bir taşın altında uyurum.
Gündüzleri hafif, çok hafif bir yaprağın ucunda yaşarım.
Gece beni taş ezer.
Gündüz rüzgâr devirir.
Kanadıkça kanarım.
Hayallerimi o yüzden kanla yazarım.*

İçinde Ateşe Yakın Bir Şey Olan Kadın

“Kokuların dilini anlıyorsunuz demek... Peki, evin içindeki koku ne diyor şimdi?”

“Bu evde bir zamanlar bir şair yaşamış diyor.”

“Başka?”

“Bu evde bir şair ölmüş diyor...”

“Öyle mi? Peki başka?”

“...”

“Başka bir şey demiyor mu?”

“Diyor ama... duymak istemezsiniz...”

Güneşi sevmeyenlerdendi... Yemek yemeyi sevmeyenlerden... Erkeklerden nefret edenlerden... Sevişmeyi başka bir şey bilenlerden... Uzun boylu, uzun boyunlu, kuş bakışlı, beyaz tenli, kırmızı saçlı, ince bilekli, asabi bir şehir şairi.

Uzun yıllar bu evde yaşadı. Onun yaşadığı zamanlarda da pencereler böyle yüksekti. Tahta çerçeveleri koyu kahverengi, dışındaki işlemeli kalın demirleri koyu yeşil... ama pencereden dışarı pek bakmazdı.

Onun yaşadığı zamanlarda da bu korkulukları, heybetli pencerenin demirleriyle akraba küçük balkon vardı. Zemininde gülkurusu rengi çiçek desenli taşlar, önünde arabaların büyük homurtularla tırmandığı dik yokuş ve ufkunda deniz olmamış, yolu tıkalı, canı sıkkın, rengi kaçık Haliç... ama balkona da pek çıkmazdı.

Yan cephesi sokakla hemzemin evde, perdeleri gün boyu sıkı sıkıya her şeye, mesela uzaktaki apartmanların camlarından bu demir parmaklıkları koyu yeşile boyanmış pencereye kazara takılabilecek bakışlara, mesela sokaktan geçen insanların meraklarına, mesela mevsimlerin, bir köy evinin arka bahçesinden sökülüp az önce pencerenin önüne bırakılmış gibi mahzun ve yersiz ve kimsesiz kiraz ağacına yaptıklarına, mesela güneşin, ayın, rüzgârın, insanların yani dışarıda olup biten her türlü olayın etkisine kapalı, sokaktan çok uzakta yaşırdı.

“Evin dilini de anlıyormuşsunuz?”

“Evet?”

“Mesela pencereler... şu an bir şey diyorlar mı?”

“Onu hatırlamıyorlar bile...”

“Öyle mi? Neden? Yaşarken hiç dışarı bakmadığı için mi?”

“Hayır, ölürken bile sırtını onlara döndüğü için.”

Geceleri dolaşmayı sevenlerdendi. Uzun kırmızı saçlarını sıkı sıkıya örerdı. Uzun ince boynunu rengi olmayan eşarplarla süslerdi. Uzun şifon elbiseler giyerdi. İçinde, gecenin saldırgan rüzgârlarına incecik şifon elbiselerle meydan okuyacak kadar ateşe yakın bir şey vardı.

“Gardırobu tam şurada duruyormuş. İçinde ne olduğunu görme yeteneğiniz var mı?”

“Evet.”

“Ne varmış?”

“Son kez hepsini üst üste giydiği yığınla şifon elbise.”

“Üst üste?”

“Üst üste. Küçük deri bir valizin içinde son kez hepsini boynuna, ayak ve el bileklerine sıkı sıkıya bağladığı yığınla rengi belirsiz şifon eşarp.”

“Başka?”

“Kızıla boyanmış ahşap bir kutuda son kez hepsini bedeninde takabileceği her yere taktığı yığınla kolye, küpe, bilezik...”

Gündüzleri sırtı pencereye dönük, tahta bir sandalyenin üzerinde, dirsekleri önündeki küçük tahta masaya dayalı, başı avuçlarının arasında ağlayarak kasvetli şiirler yazardı. Geceleriye uzun tırnaklarıyla hayatı kazımaya çıkardı. Bilirdi, dışarıdaki gece, uzun tırnaklı bir kadının tırmıklarına istisnasız boyun eğdi.

Evin bulunduğu çıkmaz sokak, o zaman da gün boyu insanlığın türlü hallerinin en bakir şekliyle üzerinde aktığı bu uzun caddenin sonundaydı.

"Peki en son kiminle konuştuğunu bilebilir misiniz?"

"Bir erkekle."

"Ne konuşmuşlar?"

"Şiirden bahsetmişler."

"Sadece geceleri sokağa çıkıyormuş diyorlar. Peki, anlayabilir misiniz, neden? Evin bulunduğu yer geceleri hiç tekin değilken..."

"Onun için asıl tekin olmayan gündüzler... çıplak gözle görünebileceği haller."

"Çirkin ya da sakat mıymış? Görünmesini istemediği bir hali mi varmış?"

"Hayır. Sadece üzgünmüş... çok üzgün."

O gece... o son gece.

Üzerinde rengi belirsiz şifon elbiselerle kendi gibi, ruhu gibi, bakışları, şiirleri, duyguları, korkuları, bildikleri, yaşadıkları, yaşayacakları ve geride bırakacakları gibi karanlık karanlık karanlık kapkaranlık caddede sessiz sessiz sessiz sessiz çok sessiz adımlarla yürüyor. Gecenin, tekin olmayan gecenin her şeyiyle yüzleşmeye... kendi içindeki geceyi, kimselerin görmediği, Tanrı'nın karanlığa gizlediği hayat onaylasın diye.

"Deli olduğunun farkında mı? Bunu bilebilir misiniz?"

"Evet farkında."

"Deliliğinden kurtulmaya çalışmamış mı hiç... iyileşmeye?"

"Hayır. O çok sevmiş deliliğini."

"Nereden anladınız bunu?"

“Bir zamanlar yatağının durduğu yerin tavanına takılı kan-
calardan... kendini öldürme fikrini bu kadar çok seven biri
kendini de çok seviyor demektir... kendini ve deliliğini.”

O gece... o son gece... çocuk çılgınlıkların, orospu kahkahaların ara-
sında deli bir prenses gibi dolaştığı o son gece... aklında kendi-
ni öldürenleri, asanları, boğanları, kendini parçalara ayıranları
anlatan uzun bir şiir... birden bir ses duydu. “Abla!” dedi onun-
la konuşmaya cesaret eden ve bu sokaklara ilk kez geldiği için
onun bir orospu değil, deli olduğunu bilemeyen genç oğlan...
“Hiç param yok, son kuruşu şu bir kutu jilete verdim... ama seni
bir kez olsun öpmek isterim.”

“Ben orospu değil şairim!” dedi. Bu karşılaşma sanki yıllar-
dır beklediği bir şeydi.

“Ama o kutuyu bana verirsen seni bir kere öperim...”

İnsanları sürprizlerle delirttiği gibi yine sürprizlerle öldü-
ren hayat!

Oğlan içi jilet dolu kutuyu vaadinden vazgeçer telaşıyla eli-
ne tutuşturdu ve kaba parmaklarıyla ince uzun huzursuz kor-
kusuz inatçı ve yapayalnız ve artık savunmasız boynunu kavra-
yıp dudaklarını avucunda bir kutu jiletle taş gibi duran duran
duran duran ve bir erkek tarafından ilk kez öpüldüğünde henüz
küçük bir kız çocuğu olan, o öpücüğün ardından gelen kor-
kunç şeyleri kimseye, doktor denen o yaşlı adam her eve geldi-
ğinde neden kaskatı kesilip bayıldığını anlayamayan annesine,
ablasına, babasına anlatamayan, onu bütün iyi niyetleriyle dok-
torun himayesine her bırakışlarında o korkunç şeyleri yeniden
yaşayan kadını öptü.

“Kendini öldürmüş değil mi?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“...”

“Evin kokusundan anlamıştınız bunu değil mi? Lütfen söy-
leyin nasıl öldürmüş kendini?”

“...”

Oğlanın dudaklarında bıraktığı tükürüğü boynundaki şifon eşarbin ucuyla silerken “Bu bir şiirdi” diye düşündü.

Ben orospu değil şairim
o kutuyu bana verirsen
seni bir kere öperim.

Dudaklarında, silmeye eşarbin gücünün yetmediği koyu bir tükürük hissi, avucunda bir kutu jilet koşar adımlarla eve döndü. Gardırobu açtı. Ne kadar elbisesi varsa üst üste giydi. Bütün furları boynuna, el ve ayak bileklerine bağladı. Parmaklarına üst üste yüzükler, boynuna üst üste kolyeler, kulaklarına deliklerin alabildiği kadar küpeler taktı. Aynaya baktı. Sonra yatağın üzerindeki kancalara baktı. Gülümsedi.

Üzerinde rengi belirsiz bir sürü şifon elbise, kolunda, boynunda, parmaklarında taşlı parıltılı kolyeler, bilezikler, yüzükler, avucunda bir kutu keskin jilet, sırtını her zamanki gibi pencereye, yüzünü her zamanki gibi kapıya dönerek tahta iskemleye oturdu. Dirseklerini tahta masaya dayadı. Elinde bir tıraş bıçağı. Önce sağ bileğini kesti. Sonra sol bileğini. Sonra sağ ayaklarının damarları, sonra sol ayaklarının. Sonra boynunu kesti. Sonra yine bileklerini, ayaklarını, boynunu, bileklerini, ayaklarını, boynunu, bileklerini, ayaklarını, boynunu...

Kapıyı günler sonra kırarak içeri girdiler. Gözleri açıktı. Koltukta dimdik oturuyordu. Damarlarından boşalan ve hâlâ kıpkırmızı olan kan kapıya varamadan pıhtılaşmış donmuştu.

“Artık gömülmek istiyor.”

“Nereye?”

“Her yere.”

.

*Beni sevişirken görseniz şaşarsınız.
Bacaklarımı hırsıa aarım.
Kimseler bilmez bir erkeğin altına yattığımda aslında
nereye... nereye... nereye yatarım.
Dilim bir yılan gibi uzundur.
Yaladığı her yeri yakar.
Kulaklarım kuyulardan derindir.
İçine olmadık sesler akar.
Kabuęumda büyük... büyük... Çok büyük bir leke var.*

İyi Geceler Ölü Kediler

Çöplüğün yanındaki basamakta yaşlı bir kadın ve üç kedi yan yana oturuyorlar. Hepsi sokakta yaşıyor ve hepsi çöplerden besleniyor. Kadın bazen kedilerle Fransızca konuşuyor.

Bonjour chats morts! Günaydın ölü kediler!

Bonjour mademoiselle! Günaydın bayan!

Kedilerden gri beyaz, her kavgada ziyadesiyle yaralanıyor. Burnu devamlı akıyor. Kulaklarından biri artık neredeyse hiç yok. Gözleri, yol kenarlarında uyuyan yaşlı alkoliklerin gençliklerine benziyor.

Kadın sabah akşam içki içiyor, üstü başı çöp ve sidik kokuyor.

Beyaz kedinin adı Ajda. Sokaktaki leş apartmanlardan birinin üçüncü katında küçük kıızıyla birlikte yaşayan bir travestinin kedisi. Bu sokağa, bu eve, bu hayata hiç yakışmayan bir temizlik, bir parlaklık var tüylerinde. Etraftaki her şeye inat son derece sağlıklı.

Suprêmement sain!

Onu bir barbi bebek gibi sahiplenip gün boyu küçücük kucağında taşıyan, saçları ince ince örülmüş uçlarına da boncuklar takılmış pembeler içindeki küçük kız çocuğuna da, artık yaşlanmaya başladığı için bir süre sonra sokaklarda para kazanamayacağını sezen, bir deri bir kemik hüzünlü travestiye de hiç benzemiyor. Kız ve travesti kendilerinden çok kediyi besler, kendilerinden çok kediyi sever gibiler. Kedinin kibirli tüylerinde kirli bir sevgi.

C'est toi la plus odieuse Ajda! En iğrençleri sensin Ajda!

Kadın beyaz kediyi ayağıyla itiyor. Üzerine bol gelen bir pantolonun içinde saklı incecik bacakları, muhtemelen cılk yara. Sırtındaki küçük kamburunu, sokak insanlarına yakışır bir asaletle taşıyor ve elindeki bira şişesini başına dikip dudaklarından akıta akıta içiyor.

À la bonne vôtre chats morts! Şerefe ölü kediler!

Et c'est toi le plus honorable, salopard de Cinnet! En şerefli de sensin Cinnet ibnesi!

Cinnet gündüzleri kaldırım kenarında kara bir taş gibi uyur. Geceleri barın kapısında koca ayaklarını önde birleştirir, dar kalçasını yere yapışmışçasına kaldırıma dayar; ucu kızıl kalın kuyruğunu bir kamçı gibi öne kıvrıp ayaklarına dolar, sivri uçlarından kızıl tüyler fışkıran kulakları arkaya dönük, vahşi bir panter edasıyla, her an birinin üzerine atlamaya hazır, dimdik oturup etrafa kısıp kısıp açtığı zümrüt gözlerle bakar. Sokaktaki dişi kediler her doğumda mutlaka siyah bir yavru doğurur. O siyah yavruları annelerinin sakladığı deliklerde bulur ve teker teker boğar.

Vraiment le plus honorable, salopard de Cinnet! Sahiden şerefli sin Cinnet ibnesi!

Sokaktaki bütün kedileri teker teker ismiyle çağıran ve iki eli kanda olsa onları her gün aynı saatte hiç aksatmadan besleyen platin saçlı konsomatris, devamlı doğum yaptığı için tekir kediye Sibelcan ismini taktı. Elindeki poşetten önüne ne zaman mama dökse sevgiye hep aç küçük kedinin başını okşayıp, "Ama olmaz ki bu kadar da kocaya düşkün olunmaz ki, orosspu!" der. Kedi onun yumuşak sesindeki melodiye hayran, aynı tonda küçük miyavlarla cevaplar verir. Bir lokma yemek yer, başını kadının sedeften pul pul dökülen dizkapaklarına sürter.

Vous êtes tous des sots. Hepiniz aptalsınız. *Et c'est toi la plus sotté Sibelcan!* En çok da sen aptalsın Sibelcan!

Kediler belli belirsiz mırıldanır. Ona hak verir gibi.

Oui mademoiselle, nous sommes tous des sots, et vous autant que nous... Nous sommes tous des sots, parfaitement. Evet bayan hepimiz topyekûn aptalız, siz de biz de... biz hepimiz aptalız tabii ki!

Kadın kolundan hiç çıkarmadığı süslü çantayı açar, avuç içi kadar küçük bir kitap çıkarır. Ve kedilere okumaya başlar.

"GARİBE HAKSIZLIK ETMEYECEKSİN VE ONA GADRETMEYECEKSİN; ÇÜNKÜ SİZ MISIR DİYARINDA GARİPTİNİZ..."

Mısır c'est où, vous savez? Mısır neresi biliyor musunuz?

"Evet, biliyoruz daha önce anlattınız bize bayan. Mısır çok uzak bir yer dediniz. Kediler orada kutsaldı dediniz. Benim atalarım da orada yaşırdı dediniz. Sizin peygamberiniz orada doğmuş. Önce mutluymuşsunuz, sonra zulüm görmüşsünüz. Topraklarınızdan sürülmüşsünüz."

Kadın kedileri duymaz, okumaya devam eder:

"HİÇBİR DUL KADINI VE ÖKSÜZÜ İNCİTMEYECEKSİN! EĞER BİR YOKSULA ÖDÜNÇ PARA VERİRSEN, ONA KARŞI TEFEÇİ GİBİ OLMAYACAKSIN. ONUN ÜZERİNE FAİZ KOYMAYACAKSIN. EĞER KOMŞUNUN ABASINI REHİN ALIRSAN, GÜNEŞ BATMADAN ÖNCE ONA GERİ VERECEKSİN. ÇÜNKÜ O KENDİSİNİN TEK ÖRTÜSÜDÜR, BEDENİNİN GİYİMİDİR. NE İLE YATSIN?"

C'est avec quoi qu'il se couvre?

Kadın kitabı kapatır. Kedilerin gözlerinin içine teker teker bakar. Bakalım okuduklarını anladılar mı? Kediler duyduklarını içlerinden tekrarlamaktadırlar.

"DİYARINIZDA BİR GARİP SİZE MİSAFİR OLURSA, ONU MAĞDUR ETMEYECEKSİNİZ. O ARANIZDA YERLİ GİBİ OLACAK VE ONU KENDİNİZ GİBİ SEVECEKSİNİZ. ÇÜNKÜ MISIR DİYARINDA SİZ DE GARİPTİNİZ."

Kadın kendisini Yahudi sanıyor. Kadın kendisini yaşadığı topraklardan sürülmüş sanıyor. Peki, bunları neden kedilere anlatıyor? Kedilerin Fransızca bildiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyor? Bu kadın bu kadın bu kadın Fransızcayı nereden biliyor?

"Her sorunun cevabı var mı ki bu soruların bir cevabı olsun!" diye mırlıyor gri beyaz. Fransızcayı seviyor. Bir çeşit kedi lafı gibi geliyor o sesler ona. Kadının ne dediğini anlamak için seslerin şifresini çözmesi gerekmiyor. Sezgisel bir bilgiyle kediler insanların söyledikleri her şeyi; hatta söylemediklerini de anlıyor. Hayatlarına giren bu garip misafiri kendilerinden biriyim gibi seviyorlar. Sibelcan kadının deli olduğunu biliyor. Ne-

den delirdiğini de. Cinnet, kadının bir gün kendisini öldüreceğini seziyor. Üstelik bunu nasıl yapacağını da... Ajda onun tekmelelerini ciddiye almıyor, aslen kendisini sevdiğini hissediyor. Kadına güzel günleri hatırlattığının farkında. Kadın her tekmede kendi geçmişini iteliyor. Ajda her seferinde geçmiş kadına yeniden ikram ediyor.

Avez-vous mangé quelques souris aujourd'hui? Bugün hiç fare yediniz mi?

Moi j'en ai mangé, et deux à part ça! Ben yedim, hem de iki tane.

Yoldan geçen bir adam kadının kedilere söylediği cümleyi duyunca irkiliyor. Tiksinerek bakıyor kadına ve kedilere. Kadın adamın ayaklarına tükürüyor.

Sik-tir.

Sonra yeniden kitabı açıyor ve okuyor:

"BİR ADAM KIZIYLA ANASINI BİRLİKTE ALIRSA BU ALÇAKLIKTIR. ARANIZDA ALÇAKLIK OLMASIN DİYE KENDİSİ VE KADINLAR ATEŞTE YAKILACAKLARDIR."

Kediler hep bir ağızdan bağıyorlar.

Les flammes! Alevler!

Kadın kahkaha atıyor. Öyle korkunç bir kahkaha ki bu bütün şehir bir an titriyor.

Yoldan geçen adam az önce ayaklarına tükürüp siktir diyen kadına dönüp bir daha bakıyor. İki fare yiyen kadına. Tevrat'tan cümleler duyduğunu sanıyor bir an. Sonra annesiyle üvey babası uyurken evi ateşe veren ablası düşüyor aklına.

Onu uykusundan uyandırmamaya çalışarak kucaklayıp evden dışarı çıkaran, bahçedeki ıhlamur ağacının altına yatıran, sonra kendisini alevlerin içine atan ve kıpkırmızı bir ateş topu olmadan önce, "Bir adam kızıyla anasını birlikte alırsa, bu alçaklıktır. Aranızda alçaklık olmasın diye kendisi ve kadınlar ateşte yakılacaklardır!" diye bağıra bağıra küle dönen.

Bonne nuit chats morts!

İyi geceler ölü kediler!

Yarım... yarım... yarım.
Her şey yarım.
Oysa ben tamım.

Maharetli Pembe El

Sanki bileklerinden itibaren pembe avuç içli, beş parmaklı maharetli bir eli yoktu da karşısındakini korkutan ve bir o kadar da heyecanlandıran –ki bu korkudan kendisi de karşısındaki gibi hem acıyla, hem cesaretle beslenirdi– ucu kanca biçiminde soğuk sivri kara gri bir eli vardı. Kancadan bir eli vardı sanki. Eski zaman masallarındaki korsanların elleri gibi. Kanca elli bir deli. Bu kanca bir erkeğin bileğinin ucunda sallandığında ona güç katabilir ama eğer bir kadının bileğindeyse... herkesi tiksindirir.

Eli yerine ucu sivri kara gri bir kanca taşıyan kadınla kimse sevişmek istemez. Kanca elli bir kadına, çocuk anne diyemez...

Sanki.

Yok, muydu kanca eli?

Yoktu.

Ama o var sanıyordu.

Ne sanıyordu?

Maharetli pembe bir elin yerinde ucu sivri kara gri demir bir kanca pençe var sanıyordu.

Çocuk odaya girdi. Sağ gözünden kanlar akıyordu. Adam oturduğu yerden telaşla fırladı, çocuğu kucakladı.

Çocuk ağlamıyordu. Olgun bir acı çekiyordu.

N'oldu yine?

Annem kancasını gözüme soktu.

Adam oğlanın gözüne yakından baktı. Rahatladı. Kan gözünün içinden değil hemen kenarından akıyordu. Birlikte ban-

yoya gittiler. Mutfağın kapalı kapısının önünden geçerken kapalı kapıya, kapalı kapının ardında titrediğini bildikleri kadına, kadının kapının altından sızan pişmanlığına bakmadılar.

Adam banyodaki dolaptan bir parça pamuk çıkardı. Biraz da tentürdiyot... çocuklar için olandan, yarayı yakmayandan...

Çocuk yüzünde kahverengi, derin acısı renginde gizli, izi hiç hiç hiç ama hiç geçmeyecek bir yarayla sarmaş dolaş, üzgün ve küskün ve annesiz uyuyordu.

Adam mutfağın kapısını açtı. Kadın alçak taburenin üzerinde, çocuğunu yaralamış bir anne gibi üzgün çok üzgün ve küskün oturuyordu. Sağ elini sol avucunun içine almış yine... sıvazlıyor... sıvazlıyor... sıvazlıyordu.

Az önce kadın Allah'ı gördü.

Allah ona kızgın mı?

Hayır değil.

Sağ elinin ucuna bir kanca takan o.

İstemediği halde karnına bir çocuk koyan da o.

Hiç ama hiç sancı çekmeden ve bebek karnında tam büyümeyen, henüz minicikken onu doğurtan da o.

Olmamış, yaşaması zor, narin, hayatla bağı ince bir bebekle baş etmesini, onu emzirmesini, ona hayat vermesini, ona dayanmasını, onu öldürmemesini emreden de o.

Kanca o günlerde çıktı bileğinin ucunda.

Bebek ölmesin diye annesinin çok iyi çok iyi çok çok çok iyi bakması gereken o ilk günlerde.

Uykusundan ağlayarak uyanıyordu. Bas bas bağırıyordu.

Benim bir elim kanca. Ya o kanca bebeğe saplanırsa. Alın kucağımdan bebeği, alın kucağımdan bebeği, alın kucağımdan bebeği...

İnandıramadılar onu elinin kanca olmadığına, bebeğin ana kucağında huzurla uyuduğuna, her şeyin yolunda olduğuna, Allah'ın ona kötü bir oyun oynamadığına...

Aldılar bebeği kucağından. Sustu. Verdiler bebeği kucağına bağırdı. Aylarca ağladı. Ucunda kanca olduğuna inandığı sağ eliyle hiçbir iş yapamadı. Sütler memelerinde dondu. Aldırmadı.

Allah'a bağırdı, kanca elli bir anneye olmamış zayıf güçsüz bir bebek doğurttuğu için Allah'a avaz avaz bağırdı.

Çocuğu, babası mamalarla büyüttü. Ölmesin diye pamuklara sardı. Geceleri onunla koyun koyuna yattı. Kadının elindeki kancadan kurtulması için kendi Allahına yalvardı.

Şimdi kadına yalvarıyor. Mutfaktaki taburenin üzerinde titreyerek oturan ve sol avucunun içinde sağ elini ovuşturan.

Çocuğu yaralama diyor. Korkuyorum diyor. Bir gün istemeden kendi evladını öldüreceksin diyor. Elinde kanca yok ki diyor. El işte diyor. Pembe avuçlu, beş parmaklı, maharetli bir el... Ne kancası, ne acısı bu... Seni seviyorum diyor. Ama çocuğu da seviyorum. İkinize de bir şey olmasın istiyorum diyor. Bak oğlan okula gidecek yakında diyor. Her şeyi anlıyor artık diyor. Annesini deli bilecek diyor. Unut artık unut artık unut artık şu kancayı diyor.

Kadının sağ elindeki kanca sol elinin avucuna batıyor.

Soğuk sivri kara gri bir demir...

Madem sağ elinin ucunda bir kanca yok.

O zaman bu kıpkırmızı kan neden akıyor...

*

Annem ben küçükken mutfakta bileklerine kasap kancaları batırarak kendini öldürdü. Babam dükkândan eksilen kasap kancalarını annemin aldığı ve bileklerine batırdığını görünce anladı; annemin eli gerçekten kancaydı.

*Sakın bana ismimi sormayın
Sakın gözlerimin tam içine bakmayın
Yanımdan geçerken bana dokunmayın.
Varsayın ki burada değil, oradayım.
Oraya siz gelemesiniz.
Köprüleri yıktılar, gemileri yaktılar, yollar kayboldu.
Ben başkayım.
Ben uçurumlar kadar tehlikeli
Dereler kadar tekinsiz
Rüzgârlar kadar esriğim.*

Kendi Hayatlarımızı Yaşamak Varken

Ben yıllardır yalnız, yapayalnız ama mutlu, gösterişli bir antikacı dükkânının alt katında, penceresi kaldırımla sırdaş, nemli, küflü, ışığa küs, hayata küs, meraka küs, yalnız, yapayalnız, bir küçük odada tahtalar ve cilalarla baş başa yaşamaya alışmışken; o, az önce, elinde çok eski bir fincan, içinde simsiyah bir çay, ayağında topukları kısa ama iğne kadar ince, sedef beyazı saten terliklerle ve sanki tuhaf bir müjde vermek istermişçesine geldi... çıkageldi... nemli, küflü, ışığa küs, hayata küs, meraka küs, yalnız, yapayalnız küçük odama, hayatıma, yanıma sanki ezelden varmış gibi çöreklandı... hem de o tuhaf, çok tuhaf haliyle.

Önce becerikli adımlarını gördüm, sonra dizlerinin hemen altında biten pilili eteğinin sarıp sarmaladığı incecik belini, ardından fincanı tutan titrek ellerini, sonra saçlarının lülelerini, en son da parıltılı gözlerini. O kadar yaşlıydı ki çoktan ölmüş olmalıydı diye düşündüm yüzüne bakar bakmaz. Çayın kokusu burnuma geldiğinde, belki de ölü zaten dedim, ölü ve başka bir dünyadan başka bir kokuyla çıkıp geldi bu bodrum katına, bana, kim bilir ölümle ilgili neler anlatmaya.

“Size çay getirdim delikanlı...” diyor şu an.

O belki çok yaşlı ama ben de delikanlı değilim doğrusu. Beni küçük gördüğünden değil, beğendiğinden delikanlı diyor olabilir mi? Delikanlı deyişindeki cilveyi benden başkaları da sezebilir mi?

Ne kadar incesiniz hanımefendi deyip yerimden fırlamalıyım. Bedenimin ani hareketinin üflediği hesapsız rüzgâr, içeri-

deki tiner kokusunu hareketlendirmeli, çayın kokusu kendini o an tiner kokusunun kucağında bulmalı, her şey birbirine bulanmalı.

Çayı az sonra eline vereceğim, şaşkın bakışlarına aldırmadan eteklerimi ellerimle şöyle bir sıvazlayıp düzelterek az önce onun oturduğu tahta tabureye otacağım. Karşımda, elinde bir fincan çayla ayakta öylece şaşkın kalacak. Çayı elinden alacağım, uzak bir köşede duran tahta kasayı başımla işaret ederek, "N'olur ayakta durmayın öyle, çekin şu kasayı oturuverin!" diyeceğim. Dediğimi kumandanının sözünü dinlemekten başka bir vazifesi olmayan toy bir emir eri gibi hemen yerine getirecek. Elimdeki çaydan yükselen şahane kokuya, onun rüzgârından kanatlanan tiner kokusu karışacak.

Kim bu kadın? Bir yerden gözüm ısıyor onu ama nereden. Bu koku ne peki? Çaya benziyor ama sanki üstünde çaydan öte ölüm dair bir buhar tütüyor. Kadın neden bana ölümü çağırıştırıyor... kadın neden ölüye benziyor... kadın neden böyle deli gibi görünüyor? Ne aptalım. İçeri girer girmez sormalıydım. Kimsiniz, kimi aradınız, ne istediniz, nasıl yardımcı olabilirim... demedim, hiçbirini demedim, bir emir eri gibi, ayağa fırladım, çayı uzattı aldım, çayı geri istedi verdim, kasayı getir dedi getirdim, otur dedi oturdum, ne derse yaptım, benim üzerimde ezeli bir hakkı varmış gibi, ne istese yapmak boynumun borcuymuş gibi... Peki ama kim bu kadın? Ne arıyor burada? Neden bana çay getirdi? O çaydan yükselen koku, kadından yükselen koku, tinerden yükselen koku ve... benden yükselen korku.

Hemen, doğrudan, lafı hiç dolandırmadan söze gireceğim. Siz beni tanımazsınız delikanlı, diyeceğim. Siz beni tanımazsınız çünkü bütün gün başınızı işinizden kaldırmadan tahtaların üzerine eğilip harıl harıl çalışıyorsunuz. Arada başınızı kaldırıp akşamüzeri ışığını içeri salıveren, kaldırımlarla sırdaş, demir parmaklıklı

küçük pencereye öylesine bir bakış bile atmıyorsunuz, diyeceğim. Başınızı kaldırsanız, dışarı baksanız, tam karşıdaki dükkânın kapısının önünde, tıpkı şu an oturduğum gibi, alçak ve kahverengi tahta bir taburenin üzerinde oturduğumu ve bütün gün kapımın önünde alelacele duran arabalardan, dirilerin ölülerinin ardından bir an önce kurtulmak istedikleri binbir çeşit eşyanın indirilip üç kuruş karşılığı kapıma bırakılmasını beklediğimi, sabırla beklediğimi, taburenin üzerinde oturup öylece beklediğimi görürdünüz... diyeceğim.

Çayın kokusuna mı yenildim, kadının deliliğine mi, yoksa ölüm korkusuna mı? Elimde bir fincan çayla, tahta kasanın üstüne tünemiş, ağzım bir karış açık bana anlattıklarını dinliyorum. Hâlâ sorabilirim, neden bana çay getirdiniz, diyebilirim. Soramıyorum. Çayı içiyorum. Kokusu gibi buruk ama lezzetli bir tadı var. Fincan ne kadar ince böyle. Kâğıt gibi. Bu nemli, küflü, ışığa küs, hayata küs, meraka küs, yalnız, yapayalnız bodrum katına daha önce hiç böyle zarif bir nesne girmemişti. Kıymıklı, budaklı, inceli kalınlı meşe, ladin, kiraz ağaçlarından, görünüşü belki zarif ama kendileri mutlaka güçlü, çok güçlü ve biraz da tehditkâr ağaçlardan yapılmış mobilyalar ve onlara sürülmek için teneke kutuların, cam şişelerin içinde sabırla bekleyen cilalar, tinerler, yağlar, başka çok başka şeyler var bu bodrum katında... İçine böyle buruk ve lezzetli bir çay koyabileceğim ve buram buram koktuğunda kokusuyla birilerini şaşırtabileceğim incecik porselen bir çay fincanı hiç olmadı bu odada.

Ona önce çay fincanının hikâyesini anlatacağım... dün getirdiler, diyeceğim. Karton bir kutunun içinden çıktı. Yaşlı, çok yaşlı bir takımın parçası. Benden çok yaşlı diyeceğim ve neşeli bir kahkaha atacağım. O da gayri ihtiyari benimle birlikte gülecek, gülümseyecek, gülerken elindeki fincan titreyecek, bir damla çay leke içindeki pantolonuna dökülecek... Ne ben ne de o umursayacağız çayın dökülüşünü... Ben kahkaham dinler dinmez kaldığım yerden anlatmaya devam edeceğim... Sa-

hibi belli ki düne, bilemedin evvelki güne kadar sabırla kırılmaktan korumuş koca takımı, diyeceğim... ama dün, bilemedin evvelki gün... ölmüş. Onun ölümüyle hoyratça bir kutuya tıkıştırılmışlar takımı... öylece, kırılganlığına aldırmadan, neredeyse yetmiş yıldır atlattığı badireleri umursamadan, sahibi öldü ya, o da ölsün artık dercesine, karton bir kutuya tıkıştırılmışlar takımı... diyeceğim. Kutuyu arabadan diğer eşyaların arasında, içinde sıradan bir şey varmışçasına indirişlerini anlatacağım, hemen fark ettim diyeceğim, içinde özel bir şey olduğunu hissettim. Diğerlerinin arasından alıp özenle ayrı bir yere koydum, diyeceğim. Koydum ama çok geç kaldığımı bilerek, içindekilerin, onca yola, onca sarsıntıya dayanamadığını sezerek. Sonra kutuyu açışımı anlatacağım. İçeride, en dip odada, eski lambanın ışığı altında... kutuyu açar açmaz binbir parçaya bölünmüş porselen takımın sadece tek bir fincanının, hem de tabağıyla öylece kırılmadan, çatlamadan, bir başına kutunun ortasında, tam ortasında durduğunu görünce nasıl sevindiğimi bilemezsiniz delikanlı, diyeceğim. Tanrı'nın bir armağanı gibiydi bana, diyeceğim. Tek bir fincan... tek ve güçlü bir porselen fincan!

Tek bir fincan diyor, tek ve güçlü bir porselen fincan. Şu an elimde tuttuğum. Bir ölü evinden gelmiş öyle mi? Kırılmadan. Onca arbedenin içinden çıkarak. Gözden çıkarıldığı halde, bunu umursamayarak, kırılmadan öyle mi? İyi de niye bana getirdiniz bunu hanımefendi, içine çay koyarak, elinizde fincanla, ayağınızda sedef rengi saten terlikler, bu merdivenleri inmeye üşenmediniz mi? Bana neden anlatıyorsunuz bunları hanımefendi, ben ne anlarım porselen fincandan. Elimin dokusu ağacın sert kabuğunu soymaya alışık. Ya bu porselen fincan, kaba ve cildan kara parmaklarımın arasında kırılırsa, şimdi tam burada?

Susuyorsunuz, hiç konuşmuyorsunuz, diyeceğim. Anladım şaşırdınız. Ama şaşıracak bir şey yok ki! Siz beni hiç tanımıyorsunuz belki ama ben sizi çok iyi tanıyo-

rum diyeceğim. Düşünün, diyeceğim, şu hiç başınızı kaldırıp bakmadığınız pencerenin bir sahne olduğunu düşünün. İçeride parlak çok parlak bir ışık var. Siz sahnenin ortasındasınız. Pencerenin dışını görmüyorsunuz, yani seyircileri. Ben karşıdayım. Karşıda tahta bir taburenin üzerinde. Işığa bakıyorum hep. Yani size. Sizi çalışırken seyrediyorum uzun süredir, diyeceğim. Tahtaları okşayışınızı, eski mobilyaların üzerindeki çivileri kerpetenle söküşünüzü, sonra yine okşayışınızı... Bir mobilyaya belki de yüzyıllar önce takılmış bir vidayı çıkarırken seyrettim sizi geçen gün, diyeceğim. Uzun süredir karaya ayak basmamış kuzeyli bir denizcinin bir kadına kaba ama sevgi dolu sarılışlarını anımsattı bana o haliniz. Sorarsa, hayır diyeceğim, ne kuzeye gittim, ne bir denizciyle dans ettim. Ama eskiden çok film seyrederdim, diyeceğim.

Çay bitti. Kadın hâlâ konuşuyor. Filmleri anlatıyor. Eskiden seyrettiği denizci filmlerini. Gözlerinin içinde tuhaf bir parıltı var. Ne kadar mutlu. Bir keresinde ölü evinden gelen kolilerden birinde bir sürü makara ve bir film makinesi çıkmış. Onu anlatıyor. Evinin arkasındaki penceresiz odada kurmuş makineyi, filmleri tek tek oynatmış... ölü insanların kendi hayatlarını çektikleri o eski filmleri. Bir kadınla bir adam varmış filmlerde, onları anlatıyor. Belli ki birbirlerini çok seviyorlarmış. Devamlı kırlarda geziyorlarmış. Makineyi kurup karşısına geçip dans ediyorlarmış. Bir kadınla bir erkek. Gençlermiş. Arkadaşları varmış. Bazen kalabalık gruplar halinde geziyorlarmış, bazen ikisi baş başa. Kırlarda, sokaklarda, yabancı memleketlerde... iyi de bunlardan bana ne! Çayım bitti. Fincan elimde. Tahta kasanın üzerinde oturmuş onu dinliyorum. Hayır, bir fincan çay daha istemem. Çok güzeldi evet ama teşekkür ederim hanımefendi. Başka çay içemem.

Şimdi sıra ona üzerimdeki kıyafetlerin o kadının kıyafetleri olduğunu anlatmaya geldi. Evet delikanlı diyeceğim, o kolilerden filmdeki kadının üzerinde gör-

düğüm bütün giysiler tek tek çıktı. Siyah beyaz filmin rengârenk kostümleri... ama adamınkiler yoktu. Uzun süre, neden acaba diye düşündüğümü söyleyeceğim. Neden sadece kadının giysileri... bir de o filmler... Sonra çok acıklı bir son yazdım, diyeceğim. Çok acıklı bir son yazdım... Belli ki kadın ölmüştü, diyeceğim, kadın ölmüştü ve adam önce çok üzülmüştü. Bu filmle ri tekrar tekrar seyretti, kadının dolapta öylece duran giysilerini koklayarak ağladı, çok ağladı... ağladı... ağladı... çok ağladı, diyeceğim... sonra unuttu belki, diyeceğim. Kadını unuttu. Sonra soracağım, sizce kadını unutmuş, başka bir kadını sevmiş, başka bir kadını sevince de bu filmleri ve kadının sarılıp koklayıp çok ağladığı giysilerini bir koliye koyup atmış olabilir mi, diye soracağım.

Yok, diyorum, yapmamıştır öyle bir şey. Adam da ölmüştür belki, başkaları atmıştır bu giysileri, diyorum... çünkü öyle demesem, çok üzülecek, seziyorum... ama yine de bana ne bunlardan! Neden hâlâ burada? Neden bana böyle sorular soruyor, tuhaf hikâyeler anlatıp kafamı karıştırıyor? Yalan söylüyor olabilir mi? Üzerindeki gerçekten ölmüş genç bir kadının, filmdeki kadının giysileri olabilir mi? Öyle bir film var mı gerçekten? Adam neden atsın sevdiği kadının hatıralarını... bence adam öldü, kahrından, üzüntüsünden öldü, fazla yaşayamadı sevgilisi öldükten sonra, bence öyle hanımefendi... hanımefendi ağlamayın, çok saçma, lütfen ağlamayın, başkalarının hayatı için ağlanmaz ki, sizin kendi hayatınız olsa neyse, tanımadığınız bir kadın, tanımadığınız bir adam, üstelik başlarına ne geldiğini de tam olarak bilmiyorsunuz. Belki kadın şişmanladı da giysilerini attı, üç çocukları var, çocuklara ayrı oda lazım, evdeki kalabalıktan kurtulmaya çalışıyorlar, eski filmi seyretmekten sıkıldılar, her şeyi attılar ya da giysilerin arasına yanlışlıkla karıştı o kutu, bilmeden eski günlerini, kendi geçmişlerini de attılar ve hâlâ farkına varmadılar...

Susun Allah aşkına, susun, diyeceğim, olmaz öyle saçma şey... belli ki kötü bir şey geldi başlarına, diyece-

ğim... kadın hiç çocuk doğurmadı... şişmanlamadı da... ama öldü... eminim öldü, diyeceğim. Ve adam ölü kadını terk etti. O aşkı terk etti. Siz filmi görmediniz ki, nasıl bilebilirsiniz, diyeceğim, aralarındaki o aşkı nasıl anlayabilirsiniz? Bu giysilerin ve o filmlerin çöpe atılmasındaki ihaneti nasıl sezebilirsiniz?

Çok sinirlendi. Üzüldü de. Oysa ben onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Üzülmesin diye öyle söyledim. Hanımefendi, diyorum, n'olur ağlamayın. İsterseniz başka şeylerden bahsedelim. Unutalım o kadınla adamı. Çay çok güzeldi. Porselen fincan da öyle. Ama kırılır diye korkuyorum, elimden bırakamıyorum. İsterseniz bu karmakarışık yerde başına bir şey gelmeden götürün bu fincanı. Onca badire atlatmış, kırılmamış, şimdi burada bir şey olursa çok üzülürsünüz, çok üzülürüm... üzülürüz değil mi? Kâğıt mendil ister misiniz? Alın silin gözyaşlarınızı. Ağlamayın. Filmlere bu kadar ağlanmaz, başkalarının yaşamına bu kadar ağlanmaz. Biz kendi yaşamlarımıza baksak ya... Kim bilir bizim başımıza neler geldi, gelecek, geliyor... Öyle değil mi hanımefendi?

Evet haklısınız, diyeceğim. Bluzumun kollarıyla gözlerimden akan yaşı sileceğim. Sizi de boş yere üzdüm, telaşlandırdım, diyeceğim. Fincanı da düşünmeyin, diyeceğim. O artık sizin. Size getirdim onu. Korkmayın kırılmaz. Kırılrsa da bir şey olmaz. Benden size bir hediye o delikanlı. Yok, ağlamıyorum artık, iyiyim, diyeceğim. Bir an öyle geldi işte. Aslında ben de biliyorum başkaları için ağlamanın ne kadar saçma olduğunu. Çok haklısınız kendi hayatlarımızla meşgul olmak varken, başkalarının hüznlerinden kendimize pay çıkarmanın anlamı ne, değil mi delikanlı diyeceğim, evet öyle diyeceğim ve fincanı ona hediye edeceğim.

Gidiyor. Geldiği gibi küçük ve titrek adımlarla merdivene yöneldi. Fincan için teşekkür ediyorum, boş verin diyor, ölü evlerinden başka sürprizli şeyler gelirse onları da size getireceğim.

Hak ediyorsunuz delikanlı diyor. Burada bu nemli, küflü, ışığa küs, hayata küs, meraka küs, yalnız, yapayalnız odada, ahşap, tiner ve boya kokuları arasında bütün gün başınızı kaldırmadan çalışarak ve sadece kendi hayatınızı yaşayarak... hak ediyorsunuz diyor. Bırakın size ölü evlerinden gelen sürprizli şeyleri getireyim. Sonra oturduğum tabureden sizi seyretmeye devam edeyim... diyor ve gidiyor. Elimde fincan, arkamda pencere. Başımı kaldırıp pencereden dışarı bakmaya cesaretim yok. Basamakları çıktı. Ayak seslerini duyuyorum. İnce ve sivri topuklu sedef rengi saten terlikleriyle uzaklaşıyor.

Başımı kaldırıp pencereden hiç bakmayacağım. Bırakacağım, o beni istediği gibi seyretsin, aslını bilmediği hikâyelere istediği gibi üzülsün, sonra bir kutudan, ölü evinden gelen bir kutudan, sürpriz bir eşya çıksın... o yine bana geleceği, bana geleceği ve bana başka başka şeyler anlatacağı için sevinsin... Elinde porselen bir fincan, içinde rüya gibi bir koku, ayağında sivri topuklu saten terlikler... aniden... basamaklardan... insin... insin... yine insin.

*Pencereden dışarı bakıyorum.
İçimde ateşler yakıyorum.
Yaptığım her yemek o ateşte pişiyor.
Doğurduğum her çocuk o ateşte eriyor.
Sevdiğim her erkek o ateşte ölüyor.
Bir bardak su içsem... söner mi?
İsteklerimi nehre gömsem... cinayetler biter mi?
Her şey senin yüzünden, diyor babam.
O kupkuru bir adam.
İçinde ne ateş var, ne su.
O da biliyor, benimse içimde hem ateş var, hem su.*

Madam Arthur Bey

Apartmanın kirli loş boşluğunda kimi zaman kısık kimi zaman çığlık bir ses. Her gün defalarca yankılanıyor. Madam Arthur Bey kocaman köpüklü bir dalga olmuş merdivenlerin spiral sarhoşluğunda bir aşağı bir yukarı vuruyor. Her vuruşta sanki bir can alıyor.

Madam Arthur Bey'in ismi bir ara Madam Eleni'ydi. Eleni'nin ismi sonra Arthur Hanım oldu ya da Madam Arthur. Şimdiki Madam Arthur Bey'in içindeki erkek ve kadın bir gün kiliseden çıkarken aynı anda gökyüzüne baktılar ve kendilerini yeni isimleriyle yağmurda vaftiz ettiler. Babam ona âşık olduğunda o ne Arthur'du ne de Eleni. Hem Arthur'du, hem Eleni.

O zamanlar benim ismim Bal'dı. Şimdi Kurtçuk. Babam Dragon. Hep, her zaman, ana rahminden çıkarken, yaşarken, mezarına konurken hep Dragon. Kimileri Bay Dragon derdi, kimileri Dragon Bey. Mösyö Dragon. Lord Dragon. Hey buraya bak sen Dragon!

Annem Hatice'ydi. Sonra Defol Git Orospu oldu ismi. Babam onu hep öyle çağırırdı. Hep öyle kovardı. Akıllı olan Dragon'un öfkesinden kaçardı. Annem Defol Git Orospu'nun ismi ölümüne yakın kısaldı. Sadece Orospu der oldu babam ona. Kuru, kısa sevgisiz bir sesleniş. Ölerken ismini söylemedi bile. Boş boş baktı yüzüne. Ağzından incecik bir alev çıkardı. Alev annemin saçlarını kavurdu. Ah baba, ah baba ağzından çıkan o incecik, incecik alevle annemin kaşlarınikirpiklerininisaçlarınıyanaklarında kiayvatüylerini yakıp kavururken hiç mi üzülmeydin? Ah Dra-

gon Bey nasıl kıydınız karınıza? Bal kızınızın annesine. Gencecik Hatice'ye.

Mösyö Dragon, susun diye bağırdı komşuların hepsine. Susun. Konuştuğunuzu kulağınız duysun. Baktığınızı gözünüz görsün. Onun adı Hatice değil Defol Git Orospu. Kızı Bal da başkasından olma bir kurtçuk.

Babamdan çıkan alevin, o incecik ateşin ne kadar yakıcı, ne kadar sıcak olduğunu görmeliydiniz. Cılız bir yılan gibi bir solucan gibi ağzından çıkan erkek değilmiş gibi kibrit alevi gibi çıkan o küçücük bedeninden kısa bacaklarından ve kalın bacaklarından güdük kollarının ucundaki yumuk ellerinin patates gibi parmaklarından çıkan o nefreti o yetersizliği o erk eksikliğini o kadınsılığı görmeliydiniz.

Ah Madam Arthur Bey sonra bana her şeyi ne güzel anlattı. Babamın, annemin ve benim sırlarımı İncil'den bir masal gibi uzun ince çatallı dilini ağzının içinde kıvrarak ve yapışkan tükürüğüyle dudaklarını parlatarak her şeyi her şeyi her şeyi ne güzel anlattı bir bir bana.

Benim annem babam her şeyim Madam Arthur Bey...

Madam Arthur Bey bana şunları anlattı. Şunları anlattı ve ben şunlara bunlara onlara anlattığı her şeye inandım. Kanıtları vardı. Dillerimiz bizim dillerimiz aynı çataldı. Bacaklarımızın arasında aynı sızı sızlardı. Dragon babama benzemeyen ben, Madam Arthur beybabamın aynısıydım. Demek ki doğruydı. Madam Arthur Bey bir zamanlar annesinin sandığı gibi gerçek bir erkekti. Uzun siyah elbiseler giymezdi. İnce uzun siyah saçlarını incecik incecik şeytanın ipleri gibi örmezdi. Kısık ve çekik gözlerine kara cadı sürmeleri çekmezdi. Parmağında altın gümüş altın gümüş ve altın gümüş yüzüklerle gezmezdi. Ayaklarına tabanı yassı incecik deriden uzun konçlu yumuşacık çizmeleler giymezdi. Vahşi kuşlar gibi genzinden fışkırttığı kısa tiz kahkahalarla gülmezdi.

Annesinin biricik oğlu Arthur. Bacaklarının arasındaki kara yılanı anneme armağan ettiğinde annemin adı daha Hatice'ydi. Babamsa Arthur'un içindeki Eleni'ye deliydi.

Hatice'nin, Dragon'un karısı Hatice'nin Arthur Bey'in kucağında ne işi var komşular?

Çünkü Dragon yavrulamak istiyor. Çoğalmak istiyor. Bir erkek evlat istiyor. Kendisinden daha erkek bir evlat ver Rabbim ona. Arthur kadar erkek olsun. Mösyö olsun, Bay olsun, Bey olsun. Arthur kadar güzel olsun. Uzun olsun. Kara olsun. Arthur, Hatice'nin içine girsin, Dragon'un oğlu olarak yeniden doğsun. Allahım n'olur istediğim her şey bir bir olsun.

"Tanrı bugüne kadar kimin sözünü dinledi ki seninkini dinlesin bre kâfir! Her şey isteğimiz gibi olsaydı Tanrı'ya ne gerek kalırdı. Yalvarmalarla kendini var hissedenden Tanrınız sizi yalvartmayacaksa, eteklerine kapatmayacaksa neden yaratmış olsun. Tapının diye yarattı sizi, isteyin ve elde edemeyin ama yine de öfkelenmeden boyun eğin diye yarattı sizi!" demişti birgün Madam Arthur Bey bana uzun kara saçlarımı uzun kara tırnaklı parmaklarıyla taraya taraya.

"Peki" demiştim, "Peki Madam Arthur Beybabacığım siz beni niye yarattınız?"

"Meraktan. Sadece meraktan."

Madam Arthur Beybabam beni meraktan sadece meraktan yaratmışmış meğer.

"Ah Madam Arthur Bey annem sizinle sevişirken mutlu muydu, anlatsanıza?"

"Kadınlar sevişirken mutlu olmaz. Acı çekerler. Sadece acı çekmeyi seven kadınlar sevişirler."

"Sizin içinizdeki kadın da mı acı çekmeyi seviyor."

"Ben hem acırım, hem acıtırım. Doğam gereği."

Apartman boşluğunda tiz bir çığlık benim babalarımın adları.

"Yetişin komşular Bay Dragon'la Madam Arthur Bey kapıştılar."

Ne kadar aptalsınız. Onlar kapışmıyor sevişiyorlar. Tanrı bizi, duyduğu sesleri doğru anlamlandıramayan kullarından korusun. Amin.

"Madam Arthur Bey beni bir gün kiliseye götürür müsünüz?"

Babam Bay Dragon şu anda camide. O muhteşem kubbenin ana rahmi yuvarlaklığındaki haşmetine sığınmış Allahından af diliyor. Allahı sen Dragon babamı, annemi öldürdüğü için affet

n'olur. İktidarsız olduğu için hoş gör. Beni sevmediği için onu cezalandırma. Bir erkeğe âşık diye hor görme. Karısını âşık olduğu erkekten kıskandı diye cehenneme gönderme. Hem Madam Arthur Bey senin yüzünden her zaman erkek değil, bazen kadın, bazen erkek, bazen kadınerkek, bazen erkekkadın. Ey her şeyi gören, her şeyi bilen, her yerdeki Rabbim, Dragon babamı koru kolla korukollakorukollakorukolla. Amin.

“Madam Arthur Bey sizin Allahınızla babamın Allahı bir mi?

“Allah bir mi ki?”

“Peki, sizle babam bir mi?”

“Bazen. Sevişirken. Bir oluruz.”

“Annemle sevişirken de bir mi olmuştunuz?”

“Sen olmuştun.”

Ben olmuştum. Sanki artık yoktum. Neden Madam Arthur Bey eski zamanlarda olmuş bitmiş bir şey gibi bahsediyor benden? Bir çocuk demek ki olup biten bir şeydir.

“Madam Arthur Bey’e erkekliğini anımsatmayın çocuğum, o bundan hoşlanmıyor!” demişti kilisedeki rahip. “Mademki babanız hapisten çıkana kadar onun yanında kalacaksınız, size tavsiyem ona çok soru sormayın.”

Madam Arthur Bey’le birlikte annemin mezarına gitmek istiyorum. Ama korkuyorum. Ya annemin cesedini topraktan çıkarmak isterse. Ya yeniden onunla sevişirse. Ah Allahım erkeklik hep hatırlanan bir şey midir? Erkeklik bu kadar tehlikeli midir? Şükürler olsun kadın doğduğuma.

Madam Arthur Bey sanırım benimle sevişmek için büyümemi bekliyor. Anneme çok benziyormuşum.

Komşular koşun Madam Arthur Bey, Bay Dragon’un kızını öldüresiye dövüyor.

Ah komşu erki! O erkin zerresi Dragon babamda olsaydı, annem benim yerime şahane bir oğlan çocuk doğururdu. O erkin zerresi Dragon babamda olsaydı, Madam Arthur Bey beni öldüresiye dövüp sonra kiliseye kaçırmazdı.

Ah Papaz Bey demek siz de Madam Arthur Bey’e âşıksınız.

Ah gardiyanlar, siz de demek babama âşık oldunuz.

Apartman boşluğunda yapayalnız bir kız çocuğu, bütün boşluğu içine çekercesine ağlıyor.

Ne oldu, komşular neden artık kapıları açmıyor. Bütün babalarını demek artık başkalarını seviyor. Bir tanecik annem toprak altında acısından çürüyor.

Kilisenin kulesine lanet olsun. Caminin kubbesi yere batsın. Bütün tanrılar bana düşman.

*Bir keresinde
yerkürenin çekirdeğinde yanan
ateşe tutulmuştum.
Saçlarımdan tutuşmuştum.
Bir keresinde bir jilete âşık olmuştum.
Ne kadar ince damarım varsa hepsini tek tek kesmiştim.
Akan kanda geleceğimi içmiştim.*

Naz Neden Derine Gömmemiş Kediye?

Neden? Neden öldürdü bebekleri? Neden hepsini yandaki arsaya gömdü? Neden kimse fark etmedi... o eve bebeklerin geldiğini... o evde bebeklerin öldüğünü... bebeklerin yandaki arsaya teker teker gömüldüğünü...

“Naz! Ne yapıyorsun öyle elinde kazma kürek? Kedi mi gene?”

“Kedi, Fadik abla... kocaman tekir bir kedi. Dün gece yine sarhoşun biri ayı gibi geçmiş sokaktan. Koca hayvanı pestile çevirmiş... biliyorsun sabah pencereyi açınca... tam evin önünde... ölü tekir kediyle göz göze...”

“Tamam tamam kes anlatma! İçim kaldırmıyor senin ölü kedilerini...”

Annesinin kocaman parlak gözleri vardı. Saçları, oksijenle açılmış, kalın kızıl sarı halatlar gibi omzundan beline akardı. Kocaman kalçaları, kocaman elleri ve kocaman ayaklarıyla etrafına her daim asabiyet saçardı. Henüz annesinin onu dolunaylı bir gecede, kasabanın garındaki hurda vagonlardan birinde, bir başına, çığlıklarını demir gürültüsüne kata kata doğurduğunu bilmiyordu. Dünyayı pis bir döşek, bitmesin diye az, çok az yakılan ve üstünde yoksul çorbalar kaynayan küçük mavi bir tüp, bir de içi paçavra dolu tahta bir valizden ibaret sanıyordu... Annesi onu gün boyu uyumaya zorluyordu. Yaşama ancak geceleri

izin vardı. Gündüzleri demiryolunda deli bir anne kızıyla saklambaç oynuyordu.

*Birki üçdört beşaltı yedisekizdokuz on...
öniimarkamsağumsolum sobe saklanmayan ebe.*

Gar bekçisi canı çektikçe becerdiği halat saçlı kadınla kendisinden olma ihtimalini ancak çok çok çok ama çok içtiği ve her şeyin, mesela ray kenarındaki yaban otlarının, arada karısının gelip şu tepeden topladığı ebegümecilerinin, soldan ikinci makasın ortasında kendiliğinden biten cılız söğüt ağacının, kulübenin önündeki asma çardağın ve hatta sobanın üzerinde kaynayan acı çayın bile anason koktuğunu fark edip irkildiğinde, sarhoşluğu evet ancak sarhoşluğu cümle âlemi onun kısık kirpiksiz bencil ve korkak gözlerinde buram buram anason ettiğinde, aklına getirirdi. Getirirdi ve hemen akabinde de aklından çıkarırdı.

O deli kadın hurda vagona gelip yerleştiğinde belli ki hamileydi derdi... Mart yorgunu dişi kediler gibi doğuracak bir kuytu peşindeydi derdi... hamile olduğunu bilsem elimi bile sürmezdim derdi... o kadar yalvarmasa kalmasına izin de vermezdim derdi... ama hamile ve deli ve hamile ve deli ve hamile bir kadını sığındığı köhne bir vagondan yaka paça dışarı da atamazdım ki derdi... kıyamazdım ki derdi... insanlığa sığmazdı derdi...

Çok sarhoşken vagondaki kadını becermeyi severdi...

Ay büyürken ışıklanan geceler, ay yokken derin bir karanlık...

Vagonda doğan bu kıza kim, neden Naz ismini vermişti sahi? Gece bekçisi mi? Bekçinin karısı? Bekçinin karısının meraklı arkadaşı? Bekçinin meraklı arkadaşı? Hiçbiri? Hiçbiri olabilir mi? Olabilir. Belki kadının kendisi vermiştir çocuğuna bu adı. Olamaz mı? Halat saçlı deli bir kadın dolunaylı bir gecede terk edilmiş bir vagonun kuytusunda çığlık çığlığa bir başına doğurduğu ve hiç inanmadığı Tanrısına, ölü doğsa keşke yaşaması diye dualar ettiği kızına Naz ismini veremez mi?

Bugün benim sözümü dinlemedin. Ben yokken dışarı çıktın dolaştın. Ben sana ne dedim? Sözümü dinlemezsen gardaki kedilerden biri ölecek demedim mi? Dedim. Ben dediğimi yapmaz mıyım? Yaparım. Bak bugün de bu sarı beyaz ölecek senin yüzünden. Hoşuna gidiyor mu bu? Ağlama cevap ver. Hoşuna gidiyor mu her yaramazlık yaptığında bir kedinin senin yüzünden bir kedinin senin yüzünden bir kedinin senin yüzünden ölmesi? Ağlama cevap ver? Anne bir daha yaramazlık yapmayacağım de. Bu öldürdüğümüz son kedi olacak anne de..

— Bir daha yapmayacağım anne söz yapmayacağım söz yapmayacağım söz yapmayacağım söz anne yapmayacağım.

Bu öldürdüğümüz son kedi olacakannesöz yapmayacağım...

— Bak boynu incecik. Hadi...

Kasabanın garında terk edilmiş bir sürü vagon var. Vagonların arasında üstünde altında etrafında her yanında vahşi çocuklar gün boyu kovboyculuk oynar. Ama hiçbirisi içi perili diye bildikleri o kuytu vagona yaklaşmaz. İçeriden sıkı sıkı sürgülenmiş, dışarıdan zincirlerle kilitlenmiş, hayata mühürlenmiş vagona göz ucuyla bile bakmaz. Hele hele vagonun yanı başındaki kedi mezarlığına hiçbirisi adımını bile atmaz.

“Geçen hafta yedi mezar vardı, bugün iki mezar daha var.”

“Mezar olduğu nereden belli oğlum?”

“Aptal mısın be basbayağı hepsi de mezar işte. Başlarında tahta bile var.”

“Ne yazıyor üstünde tahtaların?”

Bak bu tahtanın üzerine sarı beyaz yazıyorum. Naz yaramazlık yaptığı için öldü yazıyorum. Şimdi koy torbaya kediyi. Al kucağına... hadi karanlık değil ay var. Gündüz gibi dışarısı... Gel bak buraya kınalı tekirin yanına gömeceğiz. Başıyla ayağı bir hizada olsun. Allah dağınıklığı sevmez Naz. Bir yaramaz kızları sevmez,

bir de dağınıklığı. Hele yaramaz dağınık kızları hiç sevmez... Düzgün kaz, toprağı çıkar kenara koy ki çukur derinleşsin. Yoksa sen bir yandan kazarsın bir yandan doldurursun çukuru. Derin kaz. Sansarlar çıkar- masın yine ölü kediyi. Allah ölülerin mezarlarından çıkarılmasına çok kızar. Hem sansara kızmaz sana kızar. Naz neden derine gömmemiş kediyi der... Naznedenderinegömmemişkediyi?

Yedi yaşındaki bir kız çocuğı bozkırdaki bir kasabada hurda bir vagonun kuytusunda annesini öldürmeyi düşleyebilir. Yedi yaşındaki bir kız çocuğı annesi anason bahçelerinin kraliçesi-yken düşünün peşine düşebilir. Uyku ona yardım eder. Gece ona yardım eder. Bıçak ona yardım eder.

Bıçakonayardımeder.

Ama yedi yaşındaki bir kız çocuğı bozkırdaki bir kasabada hurda bir vagonun kuytusunda uykunun, gecenin ve bıçağın yardımıyla öldürdüğü annesini kediler gibi torbanın içine koyup dışarıdaki kedi mezarlığına kucağında kucağında kucağında kucağında taşıyamayacağını, ölüannesinikucağınaalamayacağını düşleyemez.

Yedi yaşında bir kız çocuğı ölü annelerin ölü kedilere benzemediğini bilemez. Onu oracıkta bırakır ve çocuk hüneriyle hayata karışıp aramıza saklanır.

Birki üçdört beşaltı yedisekizdokuz on...
önümarkamsağımsolum sobe saklanmayan ebe.

“Naz! Yine mi kedi?”

“Kedi, Fadik abla... Bu kez bembeyaz. Öyle de güzel ki. Gözleri açık kalmış. Kocaman yeşil. İnanır mısın üzerinde tek bir damla kan bile yoktu. Sanki ezilmemiş de melek olmuş, öyle donup kalmış kaskatı yerde. Ne kan, ne başka bir şey. Melek diyorum Fadik abla, melek bir kedi sanki...”

“Tövbe de kız Allah’ın gücüne gider. Hiç kediden melek olur mu? Çarpılırsın valla!”

Bodrum kattaki kız, bebek hırsızıymış öyle mi? Aman Allahım! Demek kedi değilmiş gömdükleri. Tekirler sarı beyazlar sarmanlar... gece yarıları hızla kedilerin üzerlerinden geçen arabalar kamyonlar... sabah herkeslerden önce uyanmalar... bodrum katın hemzemin penceresini açmalar... pencerenin önünde ölü kedilerle göz göze gelmeler... ölü kedilere acımalar... çöpe atmaya kıyamamalar... torbaya koyup apartmanın yanındaki boş boş boş bomboş arsaya gömmeler... başlarına küçük tahta parçaları dikmeler... sağa sola tonla palavra... şöyle renkliydi, böyle tüylüydü, gözleri kehribar, kuyruğu palmiye demeler... hepsi hepsi yalandı demek. Bodrum kattaki kız, bebek hırsızıymış... öyle mi? Ne korkunç! Hastanelerden yeni doğmuş bebekleri çalıp evde boyunlarını kırıp onları torbalara koyup yandaki arsaya teker teker teker teker teker gömmüş demek. Bu kız küçükken annesini öldürmüş demek...

Evet küçükken... ölü annelerin ölü kedilere benzemediğini bilmezken... yeni doğmuş bebeklerin kedi kadar olduğundan henüz habersizken... annemi öldürdüm ben.

Ya yakalanmasaydı hastanede yine... Ya girseydi benim evime... uzansaydı gece karanlığında beşikteki bebeğime... ya kırsaydı miniğimin boynunu... koysaydı torbaya... kör karanlıkta kazsaydı yeni bir çukur... bebeğimi gömseydi kedi niyetine... sabah ben bebeğim çalındı diye feryat figan ağlar, karanlık ağıtlar yakarken, Fadik abla deseydi, dün penceremin önündeki ölü kedinin gözleri seninki gibi yeşildi deseydi, tüyleri kızıl aynı senin saçlarının renginde kıvalı... bu katil yıllardır nasıl aramızda yaşıadı...

Birki üçdört beşaltı yedisekizdokuz on... önümarmaksagımsolum sobe saklanmayan ebe.

Sobesobesobe!

Naz şimdi derin bir kuyuda ebe...

*Bir keresinde
kendi doğurduğum oğlana vurulmuştum.
Kokusundan delirmiştim.*

Pencereler Kelebek Delileri Sever

Gecenin bu saatinde kimler uyumuyordur bu şehirde?

Pencereden baktım. Dört evin ışığı yanıyor.

Birinde deli bir kadın yaşıyor. Belli ki geceden çok korkuyor.

Deli kadınlar gecelerden korkarlar. Cinler kötülüğün müziğini geceleri çalarlar. Deli kadınlar bu müziği duymakta ustadırlar.

O deli kadın çok katlı bir apartmanın en üstten bir alttaki dairesinde yaşıyor... Aynı evde bir de kendisi kadar deli ama hemşire olduğu için deliliği gizli ablası ve ablasının her daim ölmekte olan ve bedeni ve aklı ve rüyaları deliklerle dolu yorgun bitkin oğlu...

Hemşire ablanın kısa boyu fedakârlığının, geniş kalçaları doğurganlığının, seyrek saçları canının çok yandığının işareti. Evin içinde, elinde kocaman bir şırınga, gece, gündüz, endişe, hüzn... dolaşıyor. Şırınganın içinde... bazen yoksunluk krizi çeken oğlunun isteksiz koluna hırsla boşaltmak için bir ilaç, bazen ısrarla pencereden atlamak isteyen kelebek kardeşini zapt etmek için bir başka ilaç, bazen kendini yatıştırmak için bambaşka bir ilaç...

Evin iki ayrı ucu gibi duran ve sanki arasında dağlar, ovalar, uçurumlar olan arka odalarla salonu güçlükle bir arada tutan upuzun bir koridor... Koridor boyunca beyaz, beyaz, beyaz, bembeyaz, çoktan kaybolan iyilik huzur sağlık mutluluk ve umut gibi beyaz bembeyaz bir sürü dolap... Dolaplarda sayısız ilaç. Her şeye iyi gelen, içtikçe içilen, kimselerin bilmediği sihirli diller bilen, o hünerle iyileşmez denilenleri iyi eden, ruhların iç-

lerinde gizli yollar fetheden, dua gibi, büyü gibi yuvarlak, yassı, uzun, oval, yumuşak kenarlı, sert hatlı, beyaz, kırmızı, mor, turuncu ve sarı delilik ilaçları....

Deli kız kardeş istese bu ilaçları bir anda içiverir ve ağzı köpürerek oracıkta o an ölmeyi becerebilir. Ama o ısrarla çok katlı apartmanın en üstten bir alttaki dairesinin penceresinden aşağı atlamak... atlamak...atlamak... atlamak... kendini atmak istiyor...

Sanki ölümü kanatlı biliyor...

Onun kalçaları ablasınıninkinin aksine dar, çok dar... boyu ablasınıninkinin aksine uzun çok uzun... saçları ablasınıninkinin aksine gür çok gür... dar kalçasında hiç sevilmemişliği, uzun boyunda hiç sevilmemişliği, gür saçlarında hiç sevilmemişliği taşıyor... ölümsüven ablasından da ablasının ölümkokan oğlundan da çok korkuyor...

Hemşire kadının doğurgan rahmine yirmi yıl önce artık yüzünü bile hatırlamadığı seferi bir kaptan tarafından kaygısızca bırakılan, sonra kasıklarından kolayca dışarı kayan ve yıllarca iri memelerinde asılı kalan ama büyür büyümez vahşi bir terk edişle girdaplı âlemlere dalan ve aynı babası olan oğlan, çoğu zaman ortadan kayboluyor.

Eve geldiğindeyse artık bütün damarları tükenmiş... annesini çok özlemiş...

Hemşire anne böyle günlerde işten izin alıp eve erken dönüyor. Sanki bin yıldır aç olan ve kendi damarlarındaki kanla doyan oğlunun bir zamanlar küçük ve masum, şımdiyse yine küçük ama kendisinin, hemşire annesinin, deli teyzesinin ve evdeki bembeyaz kedinin katili olacak kadar canı vücudunda saatlerce damar arıyor. Küçük bir damar. Kılcal bir damar. İğneye yol gösterecek, oğlunu ölümden döndürecek insafli minik bir damar. Kitaplarda damarlar için şunlar yazar: Canlılarda kanın, lenfin ya da besisuyunun dolaşımına yarayan kanal. Eroin toplardamarlarda akar...

Öyle günlerde deli kız kardeş odasından çıkmıyor. Kendini pencereden atmak için kelebek hamleler yapmıyor. Evin bugüne kadar hiçbir ses duymamış o yüzden de ruhu bakir kalmış beyaz kedisini kucağına alıp bir köşeye büzülüyor, olan bi-

teni bir deliden beklenmeyecek bir sabır ve tevekkülle usul usul seyrediyor. Gezgin, yoksul, seyircisiz ve geleceksiz bir kumpananın vakur oyuncusu gibi kasvet perdesinin ardında kendi sırasını bekliyor.

O çok katlı apartmanın en üstten bir alttaki dairesinde geceleri hep ışık yanıyor. Hemşire abla, deli kız kardeşi geceye kanıp pencereye tırmanıp pervaza basıp kanat çırpmasın diye... delinin içindeki cesaret ateşini söndürme gayretiyle... evin bütün ışıklarını açık bırakıp... kısacık... tedirgin... gri ve kasvetli uykular uyuyor.

Oğlan, kolunda serum, televizyonun karşısında sigara üzerine sigara yakıyor; kemirmekten bütün tırnakları tükenmiş kalın ve kısa parmaklarının arasındaki uykulu izmaritten düşen minik ateşler fanilasında irili ufaklı delikler açıyor... bazen yerdeki halıyı çekingen ve kendiliğinden sözüveren küçük alevlerle usulca yakıyor... hemşire anne bu yanıkları oğlunun yaşamakta olduğunun en güzel kanıtı sayıyor.

Hemşire kadın çok katlı bir apartmanın en üstten bir alttaki dairesinde olan biten her şeyi ustalıkla seziyor... uykusunda bile oğluyla kız kardeşinin dünyasında geziyor... artık herkesin, o uzaktakinin, şu pencere pervazındakinin, bu beyaz kuyudakinin ve bizzat kendisinin ölmesini içtenlikle istediği anlarda bile... kardeşinin kelebek kanatlarını çırpmaya başladığını ya da oğlunun, uykuya dalmadan önce güçlkle bulduğu mucizevi damarında hayatın aniden durduğunu hissedip kendini terk edip hayali kanatları durdurmaya, yeni mucizevi damarlar bulmaya koşuyor... uçuyor...

Bazı geceler kedi ve deli, hemşire ablanın kendi rüyalarında dolaştığından emin; uyudukça uyuyan uyudukça uyuyan uyuyup kalan, sihirli düşlere dalan, düşlerde kim bilir neler kovalayan oğlanın başucuna tüneyip merakla vücuduna bakıyor.

Delikler... delikler... delikler... delikler... delikler... delikler...

Topluğne başı kadar incecik delikler... Etrafı bir bilye kadar morarmış kocaman delikler. Damarlara giden yollar. Pörsümüş, büzülmüş, kurumuş damarlar.

Ayaklarında damar?

Kalmamış...

Kollarında damar?

Yok.

Ellerinin üstü?

Çoktan bitmiş.

Boynu?

Nafile...

Gözlerinde ışık?

Tavanda yanan çıplak ampul?

Pencereden geceye sızan?

Yıldızlara baş kaldıran?

Akmayan kan... Bembeyaz suratıyla mütemadiyen ölmekte olan oğlan...

Delikler... delikler... delikler... delikler... delikler... delikler...

Kedi deliklerin içine girmek istiyor. Deliklerin sessizliğinde kendine yeni oyunlar arayacak. Bir delikten geçip öbüründen çıkacak. Küçük kırmızı mor toplar beyaz tüylerini ala mora boyayacak. Kedi ölmek isteyen bedenin içinde deliklerden kendine al mor oyuncaklar yapacak. Sessiz ama renkli. Ölü ama neşeli...

Deli deliklerin içine girmek istiyor. Deliklerden ölümü çalmak istiyor. Oğlan kendini nasıl da böyle ustaca öldürüyor. Delikler pencere olsa. Işıklar yanmasa. Deliklerden oğlanın ölümünü çalsa, kendinin kılsa...

Gecenin bu saatinde kimler uyumuyordur bu şehirde?

Bir beyaz kedi bir de deli.

Deli kediyi kucağına aldı; oğlanın vücudundaki deliklerden içeri daldı... az sonra, kollarının arasında, hayatı boyunca tek bir ses bile duymamış olan beyaz bembeyaz kediyle birlikte... o çok katlı apartmanın o en üstten bir alttaki dairesinin penceresinden... ilk kez ablasına hiçbir şey sezdirmeden... uçacak...

Yanı başında ağzında kelebek taşıyan bembeyaz bir kedi olacak...

*Bir keresinde gölgeme gömülmüştüm.
Günler geceler boyu gölgemle sevişmiştim.
Korkma, demişti yılan gözlü falcı, kadın böyle bir şeydir.
Aşk diye diye kendini öldürür.
Defalarca ölmüştüm, her seferinde yeniden dirilmiştim.
O yüzden biraz çürük kokar nefesim.
İçimde aşkla terbiyelenmiş cesedim.*

Sinekler Sevişirken

Pencereyi kapat anne korkuyorum. / Neden korkuyorsun? / Sineklerden. / Hangi sineklerden? / Bahçedekilerden. / Bahçede sinek mi var? / Bahçede sinek var. Hem de bir sürü. / İçeri girseler ne olur ki? / Korkuyorum dedim ya. / Sinekten mi? / Evet sinekten. / Sivrisinekten? / Hayır karasinekten. / Bahçede karasinek mi var? / Bahçede binlerce karasinek var. / Göremiyorum. / Görmen gerekmiyor anne. N'olur kapat pencereyi. Işığı görünce hepsi içeri doluşuyor. / Emin misin? Ben daha hiç bu evde karasinek görmedim? / Görmedin mi? / Görmedim. / Görmüyor musun? / Neyi? / Tavandaki sinekleri? / Hayır görmüyorum. / Tam lambanın sağında? / Hayır hâlâ görmüyorum. / İki taneler. / İki tane mi? / Yan yana duruyorlar. / Hâlâ görmüyorum. / Pencereyi neden kapatmıyorsun? / Çünkü dışarıda çok güzel bir yağmur sonrası kokusu var.

Annem odadan çıkar çıkmaz tavandaki sinekler sevişmeye başlıyor. Yatağa mihlanıp öylece kalakalıyorum. Az önce onun ısrarla görmediği iki sinek şimdi sevişiyor. Tavanda. Lambanın tam yanında. Pencere hâlâ açık. Öyle tuhaf sevişme sesleri çıkıyorlar ki biliyorum az sonra diğerleri de bu sesleri duyup gelecek.

Sineklerin ışığa geldiğini sanırdım. Ama ses onlar için ışıktan daha çekici. O nedenle yatakta mümkün olduğunca sessiz kırıptısız öylece sırtüstü dümdüz yatıyorum. Nefesim bile davetkâr biliyorum. Sinekler sevişirken yatakta öylece yatıp ne-

fesimi tutuyorum. Sessizlik onların sevişme seslerini daha çok ortaya çıkarıyor. Sinekler tavanda sevişirken, daha önce hiç duymadığım bir tonda vızıldıyorlar.

İşte bir tane daha geldi. Tavandakilerin yanına gideceğine bana doğru uçuyor. Acaba o sesleri benim çıkardığımı mı sanıyor? Oysa nefesimi tuttum. Soluk bile almıyorum. Kıpırtısız kıpırtısız kaskatı yatakta öylece upuzun korkuyla sırtüstü kaskatı öylece nefessiz korkuyla yatakta sırtüstü hareketsiz ölü gibi ölüymüşçesine ölmüşçesine öylece... yatıyorum. Ölmek üzereyim, ama sinek vızıltıların benden çıktığını sanıyor. Geldi. Yastığıma kondu. Başımı çevirip bakmıyorum. Yastığın üzerinde duruyor. Kapkara kocaman kapkara kocaman kara bir sinek. Tam yanımda yanı başımda yastığımda incecik ayaklarının üzerinde gözlerini bana dikmiş bakıyor. Karasinek benden çıkan sesleri dinliyor.

Diğer ikisine bakıyorum. Hâlâ tavandalar; ışığın yanında vızıl vızıl sevişiyorlar. Yanımdaki, yanı başımdaki yastıktaki karasinek bana bakıyor. Küçücük gözleri olmalı. Küçücük gözlerinde dev bakışları. İncecik ayakları olmalı. Tutsam ayaklarından koparsam, ayaklarını koysam yeniden yastığa bana böyle bakmaya devam eder mi? Ayakları kopunca, kanatları uçmaya küser mi? Ayaksız bir karasinek ne ister hayattan?

Benim ayak bileklerim ince değildi. Hatta kalın bile sayılırdı. Mahalledeki bir kız kalın bilekli kadınların şanslı olduğunu söylemişti. Sevinmiştim. Onun bilekleri incecikti. İncecik bilekli bir Çingeneydi. Bütün Çingenelerin bilekleri inceydi. Çingene o yüzden kara talihli. Karasinek misali. İnce bilekli Çingene mahallesi. O mahallede çocukların yüzlerinde yaralar vardı, ellerinde ve bacaklarında da yaralar, açık yaralar. Açık yaraların üzerini gün boyu karasinekler yalar.

Dilleri var mı anne karasineklerin?

Dilleri olsa karasineklerin, konuşsalar, bana ne derler? Senin ayak bileklerin kalındı derler. Bizimkiler gibi değildi. Çingeneleinkin gibi hiç değildi. İyi talihli kalın bilekli kız seni. Kara saçlı kalın bilekli zavallı. Derler miydi? Benim bacaklarımın bir gün kesileceğini bacaklarımın dizlerimden kesileceğini ayaklarımın kesileceğini bacaklarımın kesilip benden önce bedenden

sinin ağızlarında dilleri. Yaralarımı yalamaya geldiler. Kim söyledi onlara benim yatakta yaralarla yattığımı, bacaklarımın yıllar önce koptuğunu. Kopan yerlerde yıllardır yaralar olduğunu.

Anne yardım et. Sinekler yaralarımı istiyor. Sinekler yaralarımı seviyor. Anne yardım et sinekler yaralarımın üzerinde birbirleriyle birbirleriyle birbirleriyle hep birlikte sevişiyorlar.

Pencereyi kapat anne. Hayır, sinekler değil, artık kelebekler geliyor ışığa. Kelebeklerden korkuyorum anne. Kısacık yaşamları, kocaman dev ağızları var onların. Rengârenk kanatlarının altında korkunç sırlar saklı. Benimle konuşmak istiyorlar. Bir gece uykudan aniden uyanan ve bacaklarımı koparan adamın, babamın adını fısıldıyorlar... deli babamı anne deli babamı bana anlatıyorlar... babam benimle sevişmek istemiş... babam benimle sevişmek istemiş... babam benim bacaklarımı... benim bacaklarımı... benim bacaklarımı onun için kesmiş...

Kelebeklerin söyleyeceklerini duymak istemiyorum anne...

Gelmesinler, karasinekler, rengârenk kelebekler, kimseler, kimseler, kimseler gelmesin... Bacaksız bedenimi, bacaksız bedenimdeki kurtlanmış kırmızı lekeleri görmesinler, aklımın kanını içen karasinekler... kan içerken sevişen... anne... sinekler sevişirken yaşayamam ben...

*Dağa baktığımda dağ görmem
Suya baktığımda su görmem
Gözlerimin yerinde derin bir boşluk
Yüreğimin yerinde yalçın bir korku
Kadınım... kadınım... artık kadınım.*

Vakvak Ağacı

Vakvak ağacı, meyvesi insan şeklinde efsanevi bir ağaçtı. Masallardan çıktı, şehrin lanetli meydanına kondu. Dallarına insanlar, üzerlerinde rengârenk şalvarlar, cennet meyvesi gibi salkım salkım asıldılar... Bu yüzyıllar önce oldu. O koca ağaç, o koca meydanda hâlâ öylece duruyor. Artık dallarına kargalar, serçeler, kumrular, bazen de kafeslerden kaçan sakalar konuyor.

Vakvak ağacı yaşlı bir çınar, görkemli bir ceviz, muhteşem bir dut... yeri de, adı da, meyvesi de acıdan acıya değişiyor.

Peki, o ağacı kimler diyor?

O ağaçları oralara eskiden... çok eskiden delirenler dikti.

Benim küçük kızım bunu nereden biliyordu?

Şehrin meydanındaki dev ağaç kızımın aklını neden çeliyordu?

As kendini as kendini as as as as as...

Vakvak ağacı seni çağırıyor...

gel dallarımda sallan diyor...

boynunda incecik bir urgan diyor...

korkma...

korkma...

korkma seni rahat rahat taşır, kopmaz diyor...

O urganı geçen hafta birlikte aldık perşembe pazarından. Elişi dersi için, dedi bana. Hoca istedi, dedi. Kalın olsunmuş, dayanıklı olsunmuş, gemici düğümelerini gösterecekmiş hoca ço-

cuklara... makromeden çiçeklikler örmüşlerdi ya geçen sefer... bu kez de gemici düğümlerinden duvar süsleri yapacaklarmış. Bir gün oğulları olursa oğullarının odasına... olmadı kocalarına... olmadı yapıp satmak için dükkânlara.

Allah neden kızımın kendini asacağı ipi cüzdanımdaki paralarla, kendi ellerimle aldırды da çantamda taşıttı eve kadar? Neden çantamdan çıkarttırdı benim ellerime o ipi... önce mutfak masasının üzerine koydurdu? Sonra kapıdaki portmantonun kancasına astırttı... sonra yanına almayı unuttu diye üzerimde gecelik, elimde ip beni kızımın peşinden koşturttu... Neden?

*

Annem babaanneme gitmeme izin vermezdi küçükken. Oysa babaannem hemen bir sokak altımızda, bahçe içinde, tek katlı, yıkıldı yıkılacak eski bir evde bir başına yaşırdı. Annem her öğün evde pişen yemeklerden bir tas da ona yollardı. Ama benimle değil, sokaktaki başka çocuklarla. Bazen çocukları kandırır, tasları ellerinden alır, kendim götürürdüm babaanneme yemekleri. Beni görünce çok sevinir, dişsiz ağzından saçılan tükürüklerle öpücüklere boğardı yüzümü, ellerimi. Tiksinirdim ama sesimi çıkarmazdım. Belki babama ne olduğunu anlatır diye, o ölçüsüz sevgisine katlanırdım. Çocuklar bazen kendilerinden umulmayacak kadar sabırlı olurlar.

*

Torunum gelmiş gene. Bana bir tas yemek getirmiş. Bu yemekleri kimin pişirdiğini hiç sormuyorum. Oğlumun karısı kim, artık hatırlamıyorum. Oğlum... bir oğlum vardı benim değil mi? Bana benzerdi. Hayır, babasına benzerdi. Babasına o kadar çok benzerdi ki, şehrin meydanındaki koca çınarın dallarına astı kendini.

Bir ağaç hiç acıkır mı? Acıkır. Vak vak ağacı acıkır. Vahşi bir hayvan gibi, derin uykusundan uyanır ve asırlardır acıkır. Acık-

tıkça dallarına bir insan asılır. İnsan yiyen o ağaca oğlumu kurban verdim ben.

Sen kimsin? Oğlumun kızı mısın? Ölü oğlumun kızı... sen misin?

Baban nasıl öldü, anlatmadılar mı sana? Dinle o zaman. Şimdi... ilk kez... o korkunç masalı... sana ben anlatacağım.

Bir varmış bir yokmuş. Savaşlardan yorgun, fetihlerden solgun şehrin meydanında, dalları tehditkâr, gövdesi buyurgan, yaprakları insandan, kocaman bir ağaç varmış. Gâvurların diktiği lanetli bir ağaç. Gâvurlar şehir düştüğünde arkalarına bakmadan kaçarken, denizin suları kanla kırmızıya çalarken, ağacı artlarında kindar bir silah gibi bırakmışlar. Ol bu ağaç insana doymasın, dallarında yapraklar değil cesetler sallansın, suyla değil kanla sulansın diye beddua okumuşlar.

Yenilenin bedduası tuttu mu fena tutarmış. Önce padişah, cezalandırdığı adamları bu ağacın dallarına asmaya başlamış. Ayaklananlar, ispiyoncular, hainler, kumpasçılar, dalavereciler, çapkınlar, arsızlar, hırsızlar, uğursuzlar... boyunlarına geçirilen yağlı urganlarla teker teker, onar onar, yüzer biner... o ağacın dallarında can çekişerek ölmüşler. Sonra delirenler tırmanmış dallara. Boyunlarında ipler, oyuncak ölü bebekler...

Babanın babası, onun annesi, onun da annesi, onun babası ve onun babası... hepsi o ağacın dalında can verdi.

Sana kimse anlatmadı mı? O kadın, ağacın yıllardır senin soyunun peşinde olduğunu nasıl oldu da senden sakladı? Git şimdi annene sor. Babanın nasıl öldüğünü anlatsın sana. Bir gece yarısı evden çıkıp tıpkı kendi babası gibi, sakince o meydana gittiğini; boynuna geçirdiği urganın uzun ucunu omzuna atıp ağaca tırmandığını; ağacın yükseklerdeki kalın dallarından birine urganı sıkıca bağladığını; sonra kuş gibi, kuş gibi, kuş uçmuş gibi, kendini yükseklerden aşağılara, aşağılardan eski zamanlara, taaaa o zamanlara... uçarcasına... attığını... ağacı kendi canıyla doyurduğunu anlatsın sana.

Annen bugün ne yemek yapmış bana?

*

*Bir yilana sarılıp uyuduğum o ilk gece
Kasıklarımda çözüldü binlerce bilmece
Vahşi bir at gibisin dedi bana
Saçlarımın arasına dolanan kırmızı cüce
Korkuyoruz ikimiz de
Ya yılan uyanırsa
Ya yılan uyanırsa
Ya yılan uyanırsa*

Veda Töreni

Su: Yağmur, kar, dolu şeklinde bulutlardan yağan, bayağı sıcakta sıvı halinde olup tadı, rengi, kokusu olmayan; iki hacim hidrojen ve bir hacim oksijenden oluşmuş bulunan; denizleri, gölleri, ırmakları, pınarları meydana getiren saydam madde.

Kendini öldürmeden önce küçük bir veda töreni düzenledi. Bir başına, yapayalnız ama gösterişli bir tören. Önce küçük tuvaletteki alaturka helanın taharet musluğunu açtı. Musluktan incecik bir su aktı. Çömeldi; plastik maşrapaya dolan suyu uzun uzun seyretti. Su musluktan akarken arkasındaki duvarın fayans beyazına büründü; taşarken plastik maşrapanın kırmızı rengine bulandı; rengârenk benekleri olan gri taştan süzülüp göç yolunu ezbere bilen kuşlar gibi, beyaz hela taşının üzerine geçmiş, dağlardan çılgın gibi akan, gökyüzünden yeryüzüne tekrar tekrar dökülen muhteşem çağlayanların aksine son derece mütevazı bir hızla aşağı doğru usul usul aktı, aktı, aktı... kara deliğin içinden derinlere düştü, düştü düştü...

Beyazı seyrederken çocukluğunu anımsadı; kırmızı gençliği; gri benekler üzerine alacalar orta yaşları; şimdi kapkara bir deliğe doğru akıyor aklı...

Girdiği kabın şeklini alan su, geçtiği yolların rengini de çalarmış.

Sonra çömeldiği yerden kalktı. Musluğu kapatmadı. Küçük tuvaletten dışarı çıktı. Kapının hemen sağında kirli taşı çat-

laklarla dolu lavabonun üzerindeki eski musluğun vanasını çevirdi. Önce incecik bir su aktı musluktan. İncecik suyun akışını seyretti. Sonra vanayı biraz daha açtı. Bu sefer kontrolsüz bir basınçla darmadağınık fışkırdı su. Küçük lavabonun dışına... duvara... yere... üstüne... başına... öylece durdu suyun karşısında. Bir süre suya baktı... bir süre tavana. Islandı. Çok islandı. Üzerindeki yeşil çiçekli elbise bir deri bir kemik bedenine yapıştı.

Sonra mutfığa gitti. Buzdolabını açtı. İçinde ne varsa tezgâhın üzerine çıkardı. Bir mandalina, iki portakal, dört domates, bir salatalık, bir küçük teneke kutu açılmamış salça, naylona sarılmış yarım ekmek, iki limon, bir parça kenarı küflü kaşarpeyniri, üç tane sarı kabuklu bayat yumurta, bir haşlanmış patates...

Kulaklarında küçük tuvalette açık bıraktığı musluklardan akan suyun sesi, dolaptan çıkardıklarını uzun uzun seyretti. Öylece, üstü başı sıırıslıklam... ayakta.

Sonra mutfaktaki muslukların vanalarını açtı. Akan suyun mükemmel ılıkliğında ellerini uzun uzun yıkadı. Suyu avuçlarına doldurdu, yüzünü ıslattı. Sonra sağ elinin avucunu havuz yapıp suya tuttu, içine dolan suya eğilip ince ve gergin dudaklarını bir sineğin, uykudaki bir bebeğin taptaze kanını iştahla emişi gibi uzun uzun içti. Musluğa eğildiğinde önüne düşen uzun beyaz, bembeyaz saç örgüsünün ucu islandı. Umursamadı. Suyu içerken gözlerini kapattı. Küçücük bir çocukken yaz aylarında köydeki evinin bahçesinde çeşmeden akan suyu düşledi. O çeşmenin metal borudan coşkuyla fışkıran pırıl pırıl suyunu içişini özledi. O an içtiği suyun içindeki klorla başkalaşan suyun eski... çok eski... küçükken bildiği lezzetini özledi. Çok eskiden sevdiği ölü birini özledi.

Özlem... sadece özlem, insanın gözünü bu kadar karartır mı?

Sonra doğruldu. Gözlerinde yaşlar uzun uzun mutfak musluğundan akan suyu seyretti. Ağladı. Seyretti. Ağladı. Seyretti. Çok ağladı.

Sonra rafta ne kadar su bardağı varsa tezgâhın üzerine indirdi. Hepsini teker teker musluğun altına tutup doldurdu. Taşana kadar doldurdu.

Buzdolabından çıkardığı şeyleri teker teker bardakların içine koydu. Mandalina bardağın dibine battı. İçinden bir mandalina kadar su taşıtı. Portakallar bardağın içine giremedi bile, ağzında durdu, azıcık su taşıtı. Domatesler bardakları taşırdı, suyun üstünde kaldı; salatalık bardağı taşırdı, suyun üstünde kaldı; salça bardağa tam sığmadı, bardağın üstüne kuş gibi kondu, suyun yarısını taşırdı; ekmeğin sivri kısmı suya battı, yumuşadı, yumuşadı; limonlar bardaklara sığmadı, azıcık su taşırdı; kaşarpeynirinin küfü suyun içine dağıldı; yumurtalar hemen dibe battı, sular taşıtı; haşlanmış patates suyun dibinde, en dibinde...

Sonra bardakların içindekileri teker teker çıkardı. Bir bardak su mandalina, iki bardak su portakal, dört bardak su domates, bir bardak su salatalık, bir bardak su salça kutusu, bir bardak su ekmeğe, iki bardak su limon, üç bardak su yumurta, bir bardak su da patates koktu.

Demek girdiği kabın şeklini alan su, içine giren şeyin kokusunu çalarmış.

Belki de biz hata yaptık. İlaçları içtiği sulara karıştırıp gizlice vermeyecektik. Bize değil suya düşman olacağını bilemedik. Her yudumda çığlıklar atıyordu; bu su cinayet kokuyor, diye avaz avaz bağıırıyordu. Ölüm değil, hastalık değil... neden cinayet? Oysa henüz kimse kimseyi öldürmemişti; ya da öldürmüştü de biz bilmiyorduk.

Deliliğin cazibesi ne kadar tehlikelidir bilemezsiniz...

Bir gün kahvaltı masasında bize, bu evdeki su deli, dedi. Ne demek istediğini anlamadık. Hastalığına verdik. Aynı gün büyük torununa tuhaf bir masal anlatmış. Deliren suya âşık olan kızın masalı. Su o kadar deliymiş ki ona âşık olan kızı fark edememiş. Devamlı akmış, durması gereken yerde durmamış, duyması gereken sözleri duymamış, kendine renk, koku, tat seçmemiş, aktığı yerlerin rengini, kokusunu, tadını çalmış. Bir hızlı akmış, bir yavaş, bir çağıldamış, bir damlamış. Kız, deli su kendisini fark etsin diye her şeyi yapmış. Ama su onu ne görmüş, ne sevmiş. Sonunda deli, suyun dikkatini çekmek, yolunu kesmek için, küveti taşana kadar doldurmuş. İçine girmiş. Bileklerini kesmiş. Su kendisine âşık kızı o an fark etmiş. Rengi kırmı-

zı, kokusu kan, tadı kan... Gökten üç elma... rengi yine kan, yine kan yine kan...

Anne, dedik, küçücük kıza hiç böyle masal anlatılır mı? Kızdı bize... Gerçekleri ondan daha ne kadar saklayabileceğini-
zi zannediyorsunuz!

Onu kanıyla kıpkırmızı kesilmiş suyla dolu küvetin içinde bulduğumuzda hiçbirimiz şaşırmadık. Sadece üzüldük, çok üzüldük. Deli suya âşık kızın o olduğunu nasıl fark edemedik? Evde akan bütün muslukları kapattık. Bardakları boşalttık. Her yeri sildik, temizledik. Babamızla çekilmiş düğün resmini çerçevesinden çıkarıp attık. Yerine sandığında sakladığı o sapsarı silik fotoğrafı koyduk. Sonra torununa gerçeği anlattık.

Anneannesinin sevdiği erkekle evlenemediğini, dedelerinin anneannelerini kaçırıp zorla aldığını, o erkeğin, boynu bıçakla kesilmiş cesedinin çeşme kenarında bulunduğunu... deli suya âşık annemizin babamızı hiç sevmediğini... sonunda deli suya karıştığını... anlattık.

Demek, su başına gelenleri hiç unutmazmış. Bir masal olup yeniden yeniden anlatır, intikam alırmış... hiçbirimiz bilemedik.

*Omzumda hiç kapanmayan bir yara
Topuğumda hiç kaynamayan bir kırık
Saçlarımın ucu yanık yanık.
Binlerce yıldır kandırıldık.
Ben artık doğurmayacağım.*

Vicdansız Bir Memlekette Öldüm Ben

Meğer ben ölmüşüm... Mezarımı kazıyorlar şu an dışarıda. Meğer ben ölmüşüm. Ölmüşüm de bu uzak memlekete gömülmüşüm. Ağaçlı sokaklarında güzel binalar varmış bu memleketin. Binaların pencerelerinde çiçekler, balkonlarında şenlikler. Ölmeden önce gıptayla bakarmışım o pencerelere ve o pencerelerin ardındaki kaygısız hayatlara, o balkonlarda çiçeklerin salkım saçak renklerine ve huzur dolu kokularına. Demirden yüksek bir kule varmış. Tepesine çıkarmışım, uzaklara bakarmışım. Gözlerimi iyice kıssam kendi memleketimi görebilirmişim gibi. Kendimi aşağı atsam, eski hayatıma düşermişim gibi. Bakarmışım uzaklara, geride bıraktıklarımı görmek umuduyla. Gençmişim öldüğümde. Az önce. Mezarımı kazıyorlar şu an dışarıda. Burası yabancı bir memleketmiş meğer. Keşke hiç kaçmasaymışım buralara. Hiç savaş çıkmasaymış. Dallarda her mevsim kıpkırmızı kiraz olsaymış.

Bir tabut tutuşturdular elime. Tahtası sarı, içi saten kaplı lekeli bir tabut. Üzerinde bir sürü etiket. Doldur içine sevdiğin eşyaları, onlarla birlikte gömeceğiz seni, dediler. Ama ben kendi memleketimde gömülmek istiyorum, dedim. Alışlageldiği gibi. Annemi, anneannemi gömdükleri gibi. Çırılçıplak. Kefenimin içinde, pirüpak yıkanmış, misler gibi gömülmek istiyorum, dedim. Bir Müslüman mezarlığına, dedim. O zaman ülkende ölseydin, dediler. Burada öldün, buraya gömüleceksin, burada herhangi bir yere. Dinsizdin hani, dediler, nereden çıktı şimdi Müslüman mezarlığı? Elini çabuk tut. Doldur şu tabutu.

Ben şimdi bu tabuta ne koysam? Doğduğum kasabanın demiryolunu koysam sığar mı? Okuduğum okulun bahçesindeki erguvanlardan sıkıştırırsam biraz... Sonra ambarında kaçtığım gemiyi de koymak istiyorum içine. Bir avuç da mısır tanesi. Ambarda benimle birlikte yolculuk yapan ve her dalgada yırtık çuvallarından taşarak üzerime dökülen o sarı mısır tanelerinin hatırına. Bir çift pabuç koymalıyım. Bütün öğrenciliğimde ayaklarımda olan. Üstü bağcıklı. Tabanında teptiğim bütün yolların yıpranmışlığı. Birkaç sevişme. Gizli ve alelacele...

Bu sarı tahtadan tabuta gençliğimi nasıl sığdırırım?

Sahi ben şimdi kaç yaşındayım?

Papaz, yaşasan elli yaşında olacaktın, diyor. Ben öleli çok olmuş. Yirmi yaşında gelmişim buraya. Hemencecik ölmüşüm. Geride bir köy, bir şehir, bir okul, yaşlı bir baba, yeni doğmuş bir çocuk bırakmışım. Alev alev bir ülke bırakmışım. Yoksulmuşuz. Ben okumuşum. Üniversiteye kadar gitmişim. Arabalar yakmışım. Duvarlara yazılar yazmışım. O uzak kıtanın askerlerini denize atmışım. Sokaklarda elimde tabanca çatışmışım. Hücre evlerinde saklanmışım. Militanmışım. Sonra hamile kalmışım. Bir gemiye binip kaçmışım.

Ben kendimi mi öldürdüm, diye soruyorum papaza. Papaz tabutumun başında istavroz çıkarıyor. Ben kendimi öldürdüysem, memleketimde cenaze namazım kılınmaz, diyorum. Peki ya burada, burada kendini öldürenlerin cenaze namazını kılıyor musunuz papaz efendi?

Papaz, çenesinde Marx'ın sakalı, gözlerinde Lenin'in ışıltısı gülüyor. Dağlarda ölmek isterdin değil mi, diyor. Dağlarda ölmek isterdin değil mi? O zaman, hamile kalmayacaktın. Memleketinden kaçmayacaktın. Adam gibi savaşıacaktın.

Belki de hiç ölmek istemezdim papaz efendi. Memleketimden kaçmayı hiç istemezdim. Buralara gelmeyi istemezdim. Ama hamile kalmayı isterdim. Bir çocuk doğurmayı. Onu kendi ülkemde değil bu ülkede büyütmeyi... Sahi o çocuk nerede şimdi papaz efendi?

O çocuk şimdi senin kaçtığın memlekette, o koca şehirde, akli başında insanların girmeye cesaret edemediği sokaklardan birinde, bir kaldırımında, çöplerin arasında, sırtüstü yatıyor. Kol-

larında iğne izleri. Derin... derin... çok derin uyuyor. Tıpkı bir zamanlar senin de gördüğün gibi düşler görüyor. Annesinin karında bir gemide buraya geldiğini görüyor. Annesinin, dilini bilmediği bu memlekette geçici yurttan kalırken onu doğurduğunu görüyor. Sonra kendisini o yurdun tuvaletinde bir boruya astığını görüyor. Sonra yaşlı bir adamın gelip onu yetimhaneden aldığını ve uzun, çok uzun bir otobüs yolculuğuyla kendi memleketine geri götürdüğünü görüyor. Mütemediyen ağlayan insanların arasında, mütemediyen ağlayarak büyüdüğünü görüyor. Ve o da tıpkı senin gençliğin gibi sokakları seviyor; ama dövüşmek için değil, ölmek için. Hayaller görüyor; ama dünyayı değil sadece kendini kurtardığını hayal ediyor.

Demek şimdi yaşasam elli yaşında olacaktım ama yirmi yaşında kendimi astım. O zamandan beri gömüyorlar beni. Derin derin mezarlar açıyorlar. Taptaze ağaç kokan tabutlar çıkıyorlar. Burada. Hiç ait olmadığım bu ülkede gömüyorlar beni, derine... derine... her seferinde biraz daha derine. Bu dilini bilmediğim memlekette ağıtlar yakıyorlar, dualar okuyorlar; benimle birlikte bir ideolojiyi de derine... derine... çok derine gömüyorlar. Ha bire, bir sürü farklı dilde.

Bahardı öldüğümde. Duvarlar ben öldükten sonra yıkıldı. Umutlar ben öldükten sonra dağıldı. Kaybedenler neyi kaybettiklerini bile bilemeden dünyanın dört bir yanına saçıldı. Ben bir gemiyle kaçtım memleketimden. Bir trenle vardım bu memlekete. Hülyalı kahveler, yüzlerce yılın yükünü taşıyan köprüler, her an sevişmeye hazır kadınlar, her an sevişmeye hazır erkekler, nehirlerde çırılçıplak yüzen ve özgürlükten bahseden ve çok güzel şarkı söyleyen insanlar gördüm yurdun penceresinden. Çocuğum benim sokaklarına çıkmaya bile cesaret edemediğim bu memlekette yaşasın diye... onu doğurdum ve öldüm. Yirmimde.

Şimdi ve mütemediyen gömüyorlar beni. Dilini hiç öğrenmediğim, hiçbir erkeğiyle sevişmediğim ve nehirlerinde yüzmediğim, tiyatrolarına gitmediğim, kahvelerinde hiç oturmamışım bu memlekette... derine... derine... hep daha derine.

Babam benim cesedimi burada bırakıp oğlumu aldı götürdü... Eğer siz bir gün beni geri göndermek isterseniz, benden kalan ne varsa koyun bir torbaya verin kargoya. Gemiyle gizlice

*Yuvarlaktan bir annem vardı benim...
Kareden bir babam...
Vahşetten ağabeylerim...
Keşkelerden kız kardeşlerim...
Derin bir kuyuda yaşırdık
Arzın merkezindeki ateşle kaynardık.
O yüzden sıcacığım.
Bana dokunanı o ateşle yakacağım.*

Yılan

ANNEM BANA HAMİLEYKEN, her gece yılan doğurduğunu görürmüş rüyasında. Akılları başlardan alacak güzellikte renklerle, kıvrılarak çıkarmış bacaklarının arasından... yılan.

Bir bebek gibi küçük değil, kocaman.

Sonra bacaklarına sarılırmış annemin. Çaresizce iki yana açılmış beyaz çıplak uzun dal bacaklarına... ayaklarına doğru sürünürmüş önce. Annem yılan doğurduğunun dehşeti gözlerinde, korkuyla bakarmış yavrusuna.

Korkuyla ve üzüntüyle.

Yılan doğurmuş olmaktan korkarmış ama yılan yavrusunun ayaklarına doğru süzülmesine de üzülürmüş. Yılan yavrusu annesini terk ediyor diye kederlenirmiş. "Giderse ölür" diye düşünürmüş, "kim bakacak ona. O bir çocuk daha."

O bir çocuk daha.

Annemin düşüncelerini sezermiş yılan. Aynı yavaşlıkla geri dönermiş beyaz çıplak uzun dal bacaklarından. Memelerine doğru yükselirmiş. Bir yer döşəğinin üzerinde sırtüstü, çıplak, bacakları açık yatan annem, çaresiz annem, rahminden çıkan yılanın ıslak duygusunun bedenini kıvrım kıvrım katedişini kabullenir, memelerine tırmanan rengârenk yavrusunun, çatal dilli ağzını önce sağ sonra sol sonra sağ sonra sol sonra sağ ve sol ve sağ ve sağ sonra yine sol, uzun uzun sol memesine dayayıp kana kana sütünü içmesini seyreder ve ağlarmış. Yılana acırmış. Kendine acırmış. Annesine kızarmış.

BEN HAMİLEYKEN, her gece yılan doğurduğumu görürdüm rüyamda. Ama sanıldığı gibi korkunç bir rüya değildi bu. Sanki melekler bunu yıllar önce fısıldamış olurdu kulağıma. Sanki birdim aylardır karnımda bir yılan taşıdığımı da söylemezdim kimseye... korkarlar diye. Yavrumu sevmezler, istemezler, doğar doğmaz öldürürler... sanırdım. Rüyamda bu yüzden herkeslerden kaçmış olurdum. Ormanda bir kulübede bazen; evde kimse-nin varlığından haberdar olmadığı, sadece benim bildiğim gizli bir odada ya da; bir keresinde de bahçedeki kuyunun dibinde.

Sancımın arttığını görürdüm rüyamda, sonra kasılmalar başlardı ardı ardına, suyu gelirdi tıpkı bir bebek gibi... yılan suyu oysa... hemen kalkardım yataktan. Kimseleri uyandırmadan giderdim odaya, kuytuya, kuyuya... o gece rüyamda neresi varsa. Çırılçıplak soyunur, belki meleklerin, belki yılan peygamberin, bu iş için önceden hazır ettiği ince bir döşeğe uzanırdım. Çırılçıplak... bacaklarımı iki yana açardım... ve beklerdim. Bazen saatlerce... bazen bir an. Her seferinde yılan yavrum hiç acı vermeden, usulcacık süzülürdü rahmimden.

Uzun, upuzun bir yılan yavru.

Gözleri henüz kör. O yüzden yönünü hemen bulamazdı. Önce yanlışıyla ayaklarıma doğru salınırdı. Sonra memelerimdeki sütün kokusunu alır, gerisingeri döner, çıplak vücuduma sarıla sarıla, sarıla, sarıla, sarıla, sarıla annesinin tadını çıkara çıkara, göğsüme doğru tırmanırdı. Önce sağ mememi emerdi çatal dilli ağzıyla, sonra sol mememi, bir sağ mememi bir sol mememi... emerdi saatlerce. Mutluluktan ağlardım yılan yavrum memelerimi emdi diye.

KIZIM TORUNUMA HAMİLEYKEN yılan doğurduğunu görürdü rüyasında geceleri. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyanırdı kâbusundan, kin dolu adımlarla odamın kapısına gelir, bir süre kıpırdamadan kapının önünde durur, sonra güç toplar, kapıyı hışımla açar, bir adım içeri girer, yatağa yaklaşmaz, eşikte durur ve bana bağıırırdı:

“Kalk anne. Kalk uyuma. Senin yüzünden yine yılan doğurdum rüyamda.”

Duymazdan gelirdim. Saatler öncesinden beri uyanık oldu-

ğum halde, uykularım gece karalığında iki saatten uzun sürmediği halde, uyur gibi yapardım. Gözlerimi açmazdım.

Sırtım ona dönük derin nefesler almaya devam ederdim... derin, derin nefesler, ölüme direnen derin nefesler almaya devam eder;

kapıda bana bağırmasına, içini dökmesine...

beni her sabah kâbusunu anlatarak...

can havliyle öldürmesine...

beni öldürmek istemesine...

beni sevmemesine...

benden nefret etmesine...

benden nefret etmesine...

beni öldürmek istemesine...

beni öldürmesine göz yumardım.

Yılan gördüğünü söylerdi. Yılanı benim yüzümden gördüğünü. Rahmine o yılanı benim düşürdüğümü... söylerdi. Haksız da sayılmazdı. Beddua etmiştim ona. Henüz küçük bir kızdı. Erkekleri bilmeyen, düşle gerçeği ayırt edemeyen... Pencere önünde oturup karşı evdeki adamı süzen... yılan gözleriyle bir erkeği süzen küçük, daha küçücük kızımken.

Gençlikte insan canının aslında ne çektiğini bilmeden mahrem düşler görür. Mahrem düşler genç kızları yorgun düşürür. Kızım üzölsün istemedim. Daha küçüktü. Biraz daha büyüsun, kendi yaşına uygun bir delikanlıyı sevecekti. On beş yaşındaki bir kız çocuğı hiç kırkındaki bir adama iç geçirir miydi?

Adamın uzun, upuzun boyu, hafif kırışmış saçları...

çapkın gülüşünü gölgeleyen o gri bıyıkları...

ışıklı bakışları...

on beş yaşındaki bir kız çocuğünün aklını başından almalı.

Almamalıydı...

Keşke almasaydı.

Kızım o adama kanmasaydı, bir gece yarısı kapı eşiğinde o adamın, o yaşlı adamın kollarında, hiç bilmediğı hazların kışkırtmasıyla, sırtını duvara dayayıp bacaklarını açmasaydı, o adamın, o gri bıyıklı, ışıklı bakışlı, uzun boylu, o uzun, upuzun adamın kokusunu içine çekerek sessiz çığlıklar atmasaydı.

“Yılan doğurursun” demiştim ona. Bu adamla yatarsan bir daha, yılan doğurursun.

GECELERİ KADINLARIN RÜYALARINA girmeyi severim. Usulca süzülürüm bacak aralarından. Yassı, soğuk ve ıslak bedenimle, onların çıplak bedenlerine dolanırım. Önce bacaklarına... sonra karınlarına... en son da memelerine.

Hepsi emzirirler beni. Tıpkı bebekleriymişim gibi. Memelelerinden kana kana süt emerim. Önce sağ... sonra sol... sonra sol... ve sağ memelerinden... ve tekrar sol memelerinden... sonra sağ... ve tekrar sol... kana kana... doyana kadar.

Yılanların doyacağını sananlar, yanılırlar.

*Kadın değilim ben,
Doğurmadım, sevişmedim,
O kapıdan geçmedim
Daha içime çökmedim.*

Ağacı Kayıp Parkta

Bütün gün parkta su ağacının izini sürdüm. Öyle bir ağaç var mı gerçekten, bilemedim.

Su ağacı neye benzer?

Sorsam parkta kim bilir, kim tanır su ağacını?

Parkta baloncu var. İyi köpekler, oyuncu bir kız kedi, ince bacaklı bir genç kız, iyi giyimli bir cüce, ağlayarak sevgilisiyle kavga eden bir başka kız, hiç konuşmadan onu dinleyen oğlan, çenesi yok bir bakıcı kız çocuğu, çimlerde oturan baba kız, bebeği güneşe döndüren bir adam, çimlerde oturan dört kadın, biri yaşlı ve şapkalı volta atan iki adam, rengârenk bir kedi, telefonda bağırarak pazarlık eden bir adam, turuncu beyaz çiçekli şort giymiş bir adam, öpüşen bir kızla oğlan, başka bir baloncu, motosikletli kel bir adam, plastik şişenin ağzını olduğu gibi ağzına sokup su içen adam, vapur saatlerine bakan iki kadın üç erkek, çiklet çiğneyerek yürüyen tembel adam, koşarken düşen çocuk, öksüren bir kadın, itiraz eden bir genç kız, beyaz eteklikli bir genç kız, yorgun simitçi, bakla falı bakan Çingene kadın, dondurma yiyen kadın, kasket takan adam, çay dağıtan çaycı, bayrak satan adam, öpüşen bir çift daha, birini arayan bir kız, plan yapan iki kız, oturacak bank arayan iki yaşlı kadın, pamuk helva satan adam, beni tanımayan bir sürü insan.

Bisikletli bir oğlan geldi şimdi. Elini gözüne siper edip uzaklara baktı. Yanından midyeci geçiyor.

Neler yiyebiliriz bugün bu parkta?

Simit yiyebilirsiniz efendim. Ya da pamuk şekeri. Çay içebilirsiniz. Midye de var. Çocuk pişirebiliriz isterseniz. Kuzu kadar lezzetlidir etleri. Bir denesiniz...

Kıvrıkcık saçlı bir adam geçiyor.

Bastonlu bir kadın geçiyor.

Ezan okuyor müezzin.

Zabıta su ağacını kesenleri arıyor.

Bir köpek ağaca işedi.

Simitçi, elleri belinde, müşteri bekliyor.

Başka neler yiyebiliriz bugün bu parkta?

Denizden balık çıkar efendim. Gökten kuş düşer. Toprağı biraz eşeleyin, altı solucan dolu. Biz, pişirmeden yeriz solucanları. Bir denesiniz, siz de seversiniz.

Bir karga bir kargayı kovaladı. Simitçi bir sigara yaktı. Sarışın kadın saçlarını parmaklarıyla kabarttı. Kol kola girmiş iki adam geçiyor. Askılı bluzla oturan kız kollarını havaya kaldırmış, geriniyor. Korkak bir kadın banka oturdu. Rüküş bir kız çığlık attı. Kâğıthelvacı geçiyor. İki oğlan vapur tarifesine bakıyor.

Kimseyle göz göze gelmemeli.

Su ağacı bu ağaçlardan hangisi?

Şu dalları çıldırmış, yapraksız olanı mı? Birileri su ağacını kesmiş olamaz mı?

Zabıta midyeciyi yaka paça karakola götürdüler. Ağaca işeyen köpek peşlerinden koştu. Elini gözüne siper edip uzaklara bakan bisikletli oğlan az önce yere düştü. Oturacak bank arayan yaşlı kadınlar, söyleyebileceklerinden hiç korkmadan ellerini bakla falı bakan Çingene kadına uzattılar. Çingene kadın baklaları cebine koydu, kadınların avuçlarına baktı. Ağzından yığınla yalan aktı.

Vapur saatlerine bakan iki kadın üç erkek, otobüs durağına doğru yürüdüler. Telefonda bağırarak pazarlık eden adam beyaz etekli genç kızın yanına oturdu. Rüzgâr esti. Kasket takan adamın kasketi yere düştü.

Korkak kadın, birden banktan kalktı, iskeleden denize atladı. Park, insandan yorgun park, korkunç bir çığlık attı. Sanki az sonra boğularak ölecek olan korkak kadın değil de, ağacı kayıp parktı.

*Gözleri kapalı bir kedi
Kimsenin bilmediği bir dilde
Kadının doksan dokuz ismi var dedi.*

Balon

Hastalıkların çabuk öldürenini severim. Hastane odasında uzun zaman geçirmek akıl karıştırır. İnsan hastane odasına yerleştikten sonra dış dünyanın gerçeğini bir anda unuttur. Sanki orada doğmuş, hep orada yaşamış ve orada ölecekmiş gibi. Hayatın hastalıktan ibaret olduğuna ikna eder insanı hastane zamanları.

Ah o hastane zamanları, baştan çıkarıcı ve inandırıcı. İlaç kokusunu burnundan solu, derin derin içine çek, ciğerlerinde dolaştır, diyaframına indir, sonra tekrar yukarı çıkar ve ağzından geri ver; koku bütün iç organlarına sinsin. İlacın o muhteşem aroması, ölümün cazip parfümü, kan kokusunu bastıran o asitli kimya cehennemi... ah o hastane zamanları... bu fotoğrafı ben çektim... bir öğle zamanı.

Hasta yatağında şu anda o yatıyor ama aslında annesi yatmalıydı. Kadın ondan daha hasta, kadın ondan daha mutsuz, kadın ondan daha umutsuz. Gelecekle ilgili güzel hayaller kurmak insanı iyileştirir. Geleceği umutsuz insan, çok geçmez, ölür. Herkes, o ölecek diye korkuyor, ama kimse bilmiyor, ah ne yazık, annesi ondan önce ölecek. Kadını oğluna olan aşkı öldürecek. Onun başka kadını sevmesine katlanamaz. Oğlu başka bir kadının koynunda uyursa, o uyuyamaz.

Hasta yatağında âşık bir adam; annesine değil, öbür kadına, bana... Bu aşkın annesinin katili olacağını henüz bilmiyor. Sanıyor ki hayat böyle devam edecek. O hastalandıkça annesi ve sev-

gilisi onun başucunda hiçbir şey olmamış gibi... her şey normalmiş gibi, bir araya gelecek.

Kadın odadan dışarı çıksın, bizi yalnız bıraksın. O zaman yatağın kenarına otururum. Başucundaki komodinin üzerinde duran aynayı elime alırım. Ben aynada kendi yüzümü seyrederken o aynayı tutan ellerimi okşar. Sorar: "Beni seviyor musun?" Cevap vermem, susarım, aynaya bakarım. Tekrar sorar: "Beni seviyor musun?" Yine susarım, gözlerimi kaparım. Bu kez sorusunu değiştirir: "Yoksa sevmiyor musun?"

Bütün kadınlar onu aynı sever sanıyor. Bakışlarındaki saflık bundan. Arkasında duran annesinin gözlerindeki endişeyi görse, hastane odasında onu seven iki kadının, birbirini hiç sevmeyiğini sezse... o anda annesinin dışarıda ne yaptığını bilse... hastalığına yenilir mi? Ciğerlerine dolan sular ağzından gelir mi?

O kadın odadan çıksın. Hastanenin bahçesine insin. Bahçe kapısından dışarı yürüsün. Yokuşu tırmansın. Ormandan geçsin. Ormandaki en yaşlı ağacı seçsin. Hırkasını çıkarsın. Hırkanın bir kolunu ağacın dalına, bir kolunu incecik boynuna... bir kolunu dala, bir kolunu boyna... bir kolunu hayata... bir kolunu...

Biliyor musunuz, başucundaki çiçekleri ona annesi getirmiş.

Elindeki balonu ben.

Hangisine daha çok sevindi dersiniz?

Hangimizi daha çok sevdi?

Hangimiz hangimizden önce öldü?

*Bir elimde üç parmak var
Diğerinde dokuz
Bir rahmimde üçüz var
Diğerinde Allah.
Parmaklarımla her şeyi yolacağım.
Rahmimde ne varsa tek tek doğuracağım.*

Aşkî Hikâye Yapan İmkânsızlık Değil midir Anneanne?

Deniz kenarında, uçsuz bucaksız parkın kıyısında bir bankta oturuyoruz. Önümüzden şehrin bütün güzel kızları geçiyor. Onlara âşık erkekleri. Ve yaşlıları ve köpekleri. Bir topal adam geçiyor. Bir dilenci çocuk gülüyor. Gökyüzünde sarı bir uçurtma. Arkamızda faytonlara koşulmuş atların uslu nal sesleri. Otomobillerin ani frenleri. Denizden tuhaf bir koku geliyor burnumuza. İkimizin de. Aynı vapur düdüklerini duyuyoruz. Aynı rüzgârla üşüyoruz. Aynı şeye üzgünüz.

Onun omuzlarında iki melek. İkisinin de gözleri kapalı. Uyuyorlar mı, ölmüşler mi belli değil. Küsmüşler mi? Ona sormak lazım. Ama günahından kurtulmak isteyen birine, omuzlarında taşıdığı, gözleri kapalı ve belki de ölü ve belki de çoktan ceset iki meleği hatırlatmanın zamanı değil. Gidenleri görmüş, dönmeyecekleri sabırla beklemiş birine, yaptıklarından pişman birine, omzundaki zavallı meleklerden bahsedemeyecek kadar üzgünüm ben de.

Kolyeler. Kolyeleri sorabilirim. İnci gibi görünüyorlar. Krem rengi ve eğri büğrü. Bunların dümdüz yuvarlak ve parlak incilerden daha kıymetli olduğunu söylerdi annem.

“Annen sana yalan söylemiş. Onlar ucuz ve plastik inci taklidi boncuklar. Anneler! Ah o anneler! Kızlarına hep yalanlar söylerler. Annelik sanki onlara yalan söyleme hakkı verirmiş gibi. Bak, ben de anneyim. Hem de yaşlıyım. Çok yaşlıyım!”

Kaç yaşıdasın anneanne? Bir yaşın var mı? Bir geçmişin? Mesela ziyaret ettiğin mezarlar?

“Mezarlar! Mezarlar insanların geçmişidir. Ziyaret etseler de, etmeseler de. Geçmişimizi göme göme... İnciler sahte. Mezarlar boş. Sanır mısın ki, ölünü gömdüğün o mezar, emaneti sonsuza kadar saklar. Aç bak. Bütün mezarlar bomboş. Kara delik dedikleri, öyle sandıkları gibi, fezada değil toprağın içinde. Toprağın ta dibinde bir sürü kara delik var ve sen geçmişin olan ölülerini toprağa emanet ettiğini sanırken, aslında küçücük ve derin çok derin, uçsuz bucaksız kara deliklerden içeri atıyorsun. Ara bak bakalım mezarlardan birinde, herhangi birinde, ölünü, herhangi bir ölünü koyduğun gibi bulabilecek misin?”

Az önce incilerimi kaybettim, şimdi de ölülerimi. Kaybetmenin ortak kaderinde, bu deniz kıyısındaki parkta, bu bankta bizi buluşturan iki melek. Meleklerle dikkatlice bakıyorum. Kanatları nasıl da pörsümüş. Uçları sarı sarı. Çıktıkları yerden kahverengi koyu bir sıvı sızıyor. Ve iki rezil melek, sahte inciler gibi plastikten bir güzellikle, o beş para etmez güzellikle, yaşlı kadının omuzlarında öldü... ölecek... bitti... bitecek... bütün güzel şeyler, sanki az sonra, o ayağa kalkınca, sona erecek.

Ayağa kalkıyor. Bacakları, iri vücudunu nasıl taşıdığı muamma bir incelikte. Tir tir titriyor. Elleri buruşuk ve parmakları parlak taşlı yüzüklerle süslü. O elleri. O elleriyle omuzlarını silkeliyor. İki melek ve bir sürü sararmış eğri büğrü inci yerlere, çimlerin üzerine dökülüyor.

Aslında şimdi kıyıdan, ona üzücü şeyler hatırlatan bu kıyıdan uzaklaşsak. Yüksek ve güzel ve düzgün binaların arasından geçsek, yokuşsuz mahalleleri aşsak, otobanlarda yürüsek, yollar daralsa ve yokuşlar başlasa, tırmansak, tırmansak, şehre ve denize ve geçmişe ve geleceğe yüksekte bakan o yoksulluğun arasına karışsak... her şey düzelir mi? O yere düşen iki bitkin melek yeniden dirilir, anneannemin omuzlarına tırmanır mı?

Yokuşun tepesinde, bardakları kirli bir mahalle kahvesinin önündeki alçak taburelerde otursak. Ben limonlu çay söylesem, o şekersiz koyu bir kahve. Hiç konuşmadan içsek. Bizi görenler kıyıda yangın çıkmış, herkes tepelere kaçmış sansa. Kadınlar ve çocuklar onun sırtındaki paltoya, benim ayaklarımdaki

ayakkabıya bakıp bakıp dudak ısırır. Adamlar bismillah çekse. Biz gözlerimizi kendimizden dışarıya, onlara, çatlak duvarlı harabelerin hırsız ve katil ve uzak, bize çok uzak sahiplerine hiç çevirmeden, denize baksak. Yukarıdan aşağı baksak. Ve ikimiz aynı anda, ayrı ayrı, birbirimize hiç söylemeden, yukarıdaki hayatın aşağıdaki hayattan daha aşağıda ve aşağıdaki hayatın yukarıdaki hayattan daha yukarıda olduğuna şaşırsak. Babamı... babamın doğup büyüdüğü bu dünyayı anlamaya çalışsak. Yukarıdan aşağıya, bir kez olsun, onun gözleriyle baksak.

Aslında biz hiç kıyıda yaşamamış olsak. O buradan çok uzaktaki bir dağ köyünde doğmuş, on dördünde evlenmiş, kocası askere gitmiş, askerliğini bu kıyı şehrinde yapmış olsa. Sonra geri dönmemiş olsa. İnşaatlarda çalışmış, genelevden bir kıza âşık olmuş, sonra kız bunu terk edip gidince, önce çok içmiş, sonra köydeki karısı aklına gelmiş olsa. Bu tepede bir ev yapmış olsa kendine, onu yanına aldırılmış, o da on altısında annemi doğurmuş, annem de on altısında beni doğurmuş olsa. Annem beni küçükken ona bırakıp bir adamla kaçmış, babam da beni istememiş, onun kocası da çoktan başka bir kadınla kaçmış, beni o büyüttmüş olsa. Ayağımdaki ayakkabıları ve sırtındaki paltoyu dün ben çöpte bulmuş olsam. Ben ayakkabıyı, o paltoyu giymiş, bu kahveye gelmişiz. Ben limonlu çay içmişim, o koyu bir kahve.

“Saçmalıyorsun!” diyor. “Bizim o mahalleyle hiçbir bağımız yok. Babanın hikâyesi aklını karıştırıyor senin. Onu unut artık. Biliyorsun, ben ölünce bu inci kolye sana kalacak.”

Hâlâ deniz kıyısındayız. Denizden tuhaf kokular geliyor burnumuza. Bir güzel. Bir çirkin. Oturduğumuz bankın yanında çıplak ayaklı bir çocuk. Kirli elleriyle, hâlâ yerde, çimlerin üzerinde duran meleklerden birine uzanıyor. Melek zorlukla gözlerini aralıyor. Çocuk korkuyor. Ellerini çekip arkasına saklıyor.

“Git buradan” diyor anneannem çocuğa, “uzaklaş!”

O çocuk babamın çocukluğu. Tepeden yalınayak koşarak indi aşağı. Anneme burada âşık oldu. Onu burada öldürdü. Kendini burada astı. Bu deniz kıyısında, herkesin gözleri önünde oldu bitti her şey. Denize karşı. Sırtı tepelere dönük. Şimdi yeniden çocuk. Korktu. Geniş caddelerden, kalabalık kaldırımlar-

dan, güzel binaların arasından, arabaların altından ve faytonların üstünden koşarak uzaklaşıyor. Tepelere doğru. Yukarılara, çok yukarılara koşuyor, kaçıyor, kirli bir melek olup uçuyor.

“Onları niye sevmiyorsun?” diyorum.

“Sen de sevme!” diyor.

Kolundaki kocaman beyaz çantanın içinden kahverengi ve derisi büzgülü, hani şu kilidi birbirine sarılmış gibi duran ve parmakların çimdik atar gibi bir hareketle açtığı, açarken de uçlarının hafiften kızarıp yandığı kilidi olan küçük cüzdandan limonlu ve parafinli bir şeker çıkarıp ağzına atıyor. Şekeri kıpkırmızı rujla süslediği incecik dudaklarını büze büze, ağır ağır emiyor.

“Kalk hadi!” diyor, “Kalk! Bir mezarı açıp içine bakalım.”

Banktan kalkmayacağım. Onunla yürümeyeceğim. Bir mezarı açıp içine bakmak istemiyorum. Melekleri yerden toplayacağım. Kendi omzuma koyacağım. İncileri ipe dizip boynuma asacağım.

“Benimle böyle konuşamazsın” diyor. “Aslında kimseyle böyle konuşamazsın. Yürü, gidiyoruz.”

Eski bir mezarlığa mı gidelim yoksa yeni bir mezarlığa mı, kararsızız. Ben eski mezarlıktan yanayım, o yenileri merak ediyor. “Mezar teknolojisi de gelişmiş midir?” diye soruyor. Bilmiyorum. Annemle babamın yan yana gömülüşlerini seyrettim. Cesetleri tabuttan kefenle çıkarıp çukurlara koydular. Ama önce çukurların kenarlarını tahtalarla sabitlediler. Başlarının altına da birer yükselti koydular. Sonra herkes teker teker küreği alıp ölülerin üzerine toprak attı. Arada mezarların içlerine indiler. İçerideki boşlukları doldurdular. Karıncaların hazinelerini gömüğü gibi gömdüler ölüleri. Sanki sadece onlar ölmüş, kendileri hiç ölmeyecekmiş gibi. Teknolojik bir gelişme göremediğim gibi, psikolojik bir ilerleme de göremedim o cenaze töreninde anneanne.

“Ölümle yüzleşe yüzleşe alışır insan ona. Kanıksar!”

Yerden alıp kendi omuzlarıma koyduğum meleklerin kanatlarını sözüm ona düzelterek, yüzümde küçümseyici bir ifade, sesimde sıkıcı bir ukalalık, “Yabancılaşıyorlar desek...” diyorum.

Elinin tersiyle, o derisi buruşuk ve parmakları parlak taşlı yüzüklerle süslü elinin tersiyle, yüzüme bir tokat atıyor. Melekler omzumdan yine yere yuvarlanıyor. Beyaz kanatları yeşil çimlerin üzerinde dağılıyor, boyunları kopuyor, karınları yarıyor. İçlerinden gri adi süngerler çıkıyor dışarı. Ağlamam lazım. Ağlamıyorum. Tek kelime etmiyorum. Ona beni dayakla terbiye edemeyeceğini söylemiyorum. Hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ediyorum. Arkama dönüp baksam, kuyruksuz iki köpeğin melekleri dişleyerek paramparça ettiğini göreceğim. Bakmıyorum.

Şimdi şehrin ortasında modern bir mezarlık arıyoruz. Mesela ölülerini hiç bozulmadan saklayan bir mezarlık. Açsak babamı boynunda ip ve elinde veda mektubuyla bulabileceğimiz. Babamın bıçakladığı annemin uzun kızıl saçlarını doya doya tarayabileceğimiz.

Az önce suratıma tokat attığı o buruşuk ve şefkatli elleriyle şimdi uzun kızıl saçlarımı okşuyor. Modern bir mezarlık arıyoruz. Birlikte geçmiş ve geleceğimi gömeceğiz.

Artık gerçekten o tepedeki yoksul ve kirli mahalleye tırmansak. Bütün erkeklerinin babama benzediği. Bütün erkeklerinin kıyıdağı güzel kızlarla sevişmek istediğı o mahalleye. Bir kahveye girsek. Yan yana alçak taburelere otursak. Ben başımı onun omzuna dayasam. O saçlarımı okşasa. Herkes bizi anneanneyle torun sansa. Ben limonlu bir çay içsem. O şekersiz bir kahve. Ben sırt çantamın fermuarlı gözünden limon kokan parafinli bir şeker çıkarsam, ona versem.

Hadi annemin mezarını açalım. Bakalım hâlâ babamı seviyor mu? Babam hâlâ ona limonlu parafinli şekerler veriyor mu?

“Sus bakalım. Küçük kızlar karışmazlar böyle şeylere.”

Tamam. Peki. O zaman seni bu yoksul mahallenin karma-karışık mezarlığında bir çukur açıp içine bırakacağım. Üzerindeki bütün giysileri ve inci kolyeyi ve omzundaki melekleri ve gözlerindeki suçluluk duygusunu soyup çıkaracağım. Seni bir kefene bile sarmayacağım. Üzerinde hiçbir şey olmayacak. Kızın, geçmişin, torunun, geleceğın... Seni başının altına bir tahta bile koymadan, hiç de derin olmayan bir mezara gömeceğim. Kuyruksuz köpekler çok geçmeden kokunu alıp gelirler. Eğer

damarlarında akan bir gıdım kan varsa ve kalbin hâlâ lezzetliyse... parça... parça... parça... seni köpekler parçalayacak. Kuyruksuz köpekler.

Babamın köpeği miydi kuyruksuz, yoksa senin mi? Bari onu söyle. Mezara girmeden önce. Bana bir şey söyle!

"Benim de, babanın da kuyruksuz birer köpeğimiz vardı. O yüzden kuyruksuz köpekleri külliye uğursuzluk sayarım ben. Bak çantamın içinde ne var?"

Çantasını açıp bana gösteriyor. İçi köpek kuyruklarıyla dolu. Yüzlerce kuyruk. Hepsini toplamış. Kimini bu tepedeki yoksul mahallelerden, kimini kıyıdaki zengin mahallelerden. Sabırla. Yıllarca. O an anlıyorum. Omuzlarındaki kanatları ona bu yüzden takmışlar!

Tamam, seninle gelip bir mezar kazacağım. İçinden ne çıkarsa çıksın. Babam, annem, kuyruksuz kuduz köpekler ya da sen. Fark etmez. Mezardan ne çıkarsa çıksın. Onu seveceğim. Onu o kadar çok seveceğim ki. Yanına uzanacağım. Gözlerimi kapayıp derin bir uykuya dalacağım.

Tepede yoksulların gömüldüğü o dağınık mezarlıklardan birindeyiz. Kazmaya değer bir mezar arıyoruz. Onun ellerinin derisi buruş buruş, benimkiler taptaze. Onun tırnakları uzun. Törpülenmiş. Benimkiler kısacık. Kemirilmiş. "İşte" diyor "buldum, şu mezarı kazıp içine bakacağız."

Gösterdiği küçücük bir çocuk mezarı. Belli ki doğar doğmaz ölmüş. Annem, babam ya da sen ya da kuyruksuz köpekler... böyle bir mezara sığmazlar ki, demiyorum. "Peki" diyorum. "Peki, onu kazalım." Paltosunun geniş eteklerini toprağa yayarak yere oturuyor. Yaşlı bir balerin gibi. Dans edercesine öne eğiliyor. Sırtında tatlı bir kambur. Kızıl uzun saçları o an açılıp omuzlarından aşağı dökülüyor. Gözleri kapalı. Tırnaklarını toprağa batırıyor. Toprağı kendine doğru çekiyor. Yanına oturmam, onunla birlikte toprağı kazmam gerek. Yapamıyorum. Onu seyrediyorum. Sanki daha önce binlerce kez mezar kazmış, içine bakmış gibi.

Toprak parmaklarının arasında ufalanıp yok oluyor. Dokunuşları asit gibi yeri eritiyor. Mezar artık mezar değil bir kara delik. İçinde ne annem, ne babam, ne kuyruksuz bir köpek. İçin-

de ben ve anneannem. Birbirimize sarılmış yatıyoruz. Başımız deniz tarafında, ayaklarımız kara. Ayaklarımızın ucunda tırmanılamayacak kadar yüksek ve uzak tepeler. Biz ne kadar zenginsek, oradakiler o kadar yoksul. Biz ne kadar korkuyorsak, oradakiler o kadar saldırgan. Deniz kıyısında doğan annem ne kadar güzelse, tepelerde büyüyen babam o kadar öfkeli.

Babama, annemin onu gerçekten sevmesinin imkânsız olduğunu sen mi söylemiştin anneanne? Kalpler tepelerden kıyılara yuvarlanır ama kıyılardan tepelere tırmanmaz mı demiştin? Babamı annemin onu sevmediğine inandıran sen miydin? İkisini de aslında sen mi öldürdün?

Aşkî hikâyeye yapan imkânsızlıktır değil mi anneanne?

*Bütün çocukları ben öldürdüm
Bütün duvarları ben ördüm
Bütün kuyuları ben kazdım
Bütün çatlakları ben açtım
Aklın karanlıklarında
Asırlardır müebbet yattım
Kim bilir ne zaman
Kim bilir ne zaman
Kim bilir ne zaman
Kurtulacağım.*

.

0

Parmaksız Yakup

Adım Yakup. Yirmi yedi yaşındayım. Boyum uzun. Sağ elimin başparmağı eksik. Doğuştan. Bu evde yaşıyorum.

Bu evde yaşıyorum.

Bu evde ya şı yo rum.

Odamın kapısı sıkı sıkıya kapalı. Pencerelerim kalın perdelerle örtülü. Perdeleri annem örttü. Dört gün önce. Belki de daha fazla. Dört ay önce. Dört yıldır bu odada tek başıma yaşıyorum. Yatıyorum. Yatağımı babam yaptı. Babam marangoz. Annem ev kadını. Babam marangoz. Annem ev kadını. Yatağımı babam yaptı.

Büyük patlama olduğunda odamdaydım. Yatağımdaydım. Perdelerim kapalıydı. Sıkı sıkıya kapalıydı. Annem mutfakta patlıcan kızartıyordu. Babam televizyon seyrediyordu. Büyük patlama olduğunda. Evren henüz var olmamıştı. Altı gün çalışan Tanrı yedinci gün yorulmamıştı. Babam televizyon seyrediyordu. Annem patlıcan kızartıyordu. Babam, oğlum olursa adını Yakup koyacağım, dedi anneme. Ben yatağımda yatıyordum. Perdeler sıkı sıkıya örtülü. Annem sesini çıkarmadı. İçini çekti. Beli inceikti. Göbeği hiç yoktu. Bacakları uzundu. Ve saçları beline kadardı. Patlıcanları sabırla kızarttı.

Babama, bir oğlun oldu, dedi. Adını Yakup koydun. Yıllar önce. Bir parmağı eksik doğdu Yakup. Tutup pencereden dışarı attın onu. Dedi. Babam televizyonun kumandasındaki düğmelere hızla basıyordu. Televizyondan atlar, tencereler, şarkıcılar, binalar, tavşanlar, kadınlar, yazılar, renkler, kalemler, dağlar, sucuklar geçiyordu.

Allah belasını versin onun, dedi babam. Parmaksız Yakup. Nerede şimdi o? Odasında, dedi annem. Patlıcanları tavadan maşayla çıkardı. Tezgâha serdiği gazete kâğıdının üzerine tek tek bıraktı. Patlıcanlar gazete kâğıdındaki yazılara bulandı. Büyük patlama oldu, yazdı patlıcanların üzerinde. Dünya yeniden yaratıldı. Atomlar paramparça. Yıldızlar gezegenler birbirine girdi. Yer yerinden oynadı. Yakup parmaksız doğdu.

Gitsin o artık bu evden, dedi babam. Annem, o daha çocuk, dedi. Babam, yirmi yedi yaşında kazık kadar adam. Bir iş bulsun artık kendine, dedi. Annem, parmağı yok onun, dedi. Babam, kolsuz bacaksız insanlar çalışacak iş buluyorlar parmaksız Yakup'a mı iş yok, dedi. Parmaksız Yakup deme çocuğa, dedi annem. Babam bir şey demedi. Annem kızgın yağa patatesleri attı. Patatesler büyük bir patlamayla kızarmaya başladı. Yağ patladı. Patatesler patladı. Yağ patladı. Patatesler patladı. Evren patladı. Annem yıllarca sabırla o mutfakta kızartmalar yaptı.

Yatağımda sırtüstü yatıyorum. Perdeler sıkı sıkı kapalı. İçeriden kızartma kokuları geliyor. İçeriden babamın sesi geliyor. Anneme bağılıyor. Koruma artık şu çocuğu, diyor. Annem kızgın yağın içindeki sapsarı patatesleri maşayla tek tek çeviriyor. Babam uzaktan kumandanın düğmelerine basıyor. Biri şarkı söylüyor. Üç adam tartışıyor. Bir çocuk çığlık atıyor. Bir kadın gülüyor. Bir adam kızıyor. Bir adam korkuyor. Bir adam tehdit ediyor. Bir kadın sevişiyor.

Yatağımda sırtüstü yatıyorum. Annem odamdan içeri giriyor, perdeleri açıyor. Dışarıda kar var. Ben yedi yaşındayım. Yatağımda yatıyorum. Annem pencereyi açıyor. Avucunda ekmek kırıntıları. Hepsini pencerenin pervazına koyuyor. Yıllar önce. Yirmi yıl önce. Babam beni neden sevmiyor, diyorum anneme. Annem, baban seni seviyor, diyor. Beni pencereden dışarı attı o, diyorum. Öyle bir şey olmadı. O kötü bir rüyaydı, diyor. Anneannem anlattı. Rüya değildi, diyorum. Anneannen çok yaşlıydı. Hayal görüyordu. Kötü hayaller, diyor. Kendini neden pencereden attı, diyorum. Anneannen kendini pencereden atmadı. Düştü, diyor. Yedi yaşındayım. Yatağımda sırtüstü yatıyorum. Annem pencereyi kapatıyor. Beklemeye başlıyoruz. Hiçbir kuş gelmiyor. Pencere pervazındaki ekmek kırıntı-

larını kimse yemiyor. Bekliyoruz. Annem ağlıyor. Dışarıda kar yağıyor.

Babam bas bas bağılıyor. Annen de deli. Sen de delisin. Oğlun da deli. Topunuz delisiniz.

Annem elinde keskin bir bıçak. Fasulyenin kılçıklarını ayıklıyor. Mevsimlerden bahar. Ben yeni doğmuşum. Beşikte yatıyorum. Babam beşiğimin üzerine eğiliyor. Atacağım bunu pencereden, diyor. Annem fasulyenin kılçıklarını ayıklıyor. Anneannem, taşınalım bu apartmandan, diyor. Paşababamın köşküne. Yıkıldı orası anne, diyor annem annesine. Paşababam yapar yeniden, diyor anneannem anneme. Burası çok yüksek. Korkuyorum ben pencerelerden, diyor anneannem. Paşababamın köşkünün pencerelerinde ahşap kafesler var, diyor. Kimse düşmez aşağı. Düşse de bahçede güller var, mercanlar, hüsnüyusuflar, çarkıfelekler, yıldız çiçekleri, aslanağızları var, diyor, yumuşacık, diyor. Babam anneannemin üzerine yürüyor. Attığı her adımda beşiğim zıngır zıngır titriyor. Annem elinde bıçak fasulyenin kılçıklarını ayıklıyor.

Annem, babamı ilk o gün bıçakladı. Sonra üç kere daha bıçakladı. Her seferinde babam hastaneye yattı. Her seferinde eve geri geldi. Annem onu affetti. O annemi affetti. Babam bir beni affedemedi. Sen beni üç kere bıçakladın, ben de bir gün senin oğlunu bıçaklayacağım, diyor anneme. Annem şimdi biberleri kızartıyor. Zehir yeşili biberler yağda patladıkça patlıyor. Etrafa kızgın yağlar sıçıyor. Sen delisin, diyor babama. Zır delisin. Asıl siz delisiniz, diyor babam anneme. Annen babasıyla sevişirdi, sen de oğlunla sevişiyorsun, diyor. Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun, diyor. Annem biberleri tek tek kızgın tavadan çıkarıyor. Gazete kâğıdının üzerine patlıcanlarla patateslerin yanına koyuyor.

Büyük patlamadan az önce.

Her yer lavdı.

Her yer lavdı.

Her yer lavdı.

Kızgın tava bozkırdaki savaşçıların kırmızı kalkanları gibi havaya kalktı. İçinde patlıcan kokan, patates kokan, biber kokan kızgın mı kızgın, kırmızı mı kırmızı, sıcak mı sıcak, ateş gibi yağ

vardı. Annem muhtemelen Tanrı'nın dünyayı yaratırken attığı-
nın aynısı bir çığlık attı. Yağ tavadan vahşi bir hayalet gibi hava-
lanıp babamın suratına aktı. Annem babamı kızgın yağ ile yaktı.

Yatağımda yatıyorum. Elimde bir bıçak. Fasulyelerin kıl-
çıklarını ayıklıyorum. Annem bakire Meryem. Babam dağlar-
da çoban. Pencerenin perdeleri sıkı sıkı kapalı. Adım Yakup. Bin
yirmi yedi yaşındayım. Tıpkı büyük dedemin elleri ellerim. Bir
parmağım eksik. Bir gözüm kapalı. Bir nefesim tıkalı.

Elimde bıçak.

Babam odama gelirse, kızgın yağla lekelenmiş suratındaki
boş göz çukurlarıyla kör kör bana bakarsa... bıçağın sesini duy-
sun... bana yaklaşmasın... diye... eksik parmağımı elimdeki bı-
çakla biliyorum. Benim asıl babam kim, biliyorum.

*Aslında ben kasıklarımdaki sancı ve
bacaklarımın arasındaki ıslaklık kadarım.
Ne bir eksik... ne bir fazla.
Beni rahat bırakın.
Dilediğim kadar sevişeyim, dilediğim yerde öleyim.*

()

Kendimi Neden Bu Şehirde Öldürdüm

Hani uzak ülkelerde ölmek için gidilen kutsal şehirler vardır ya, inananlar nehrin kıyısındaki harabe tapınaklarda kirli döşeklere uzanıp usulca ölümü beklerler ya, ben de onlar gibi, bu şehre çok uzaklardan ölmek için... kendimi öldürmek için geldim.

Aslında bıraksalar doğduğum yerde de ölebilirdim. Zamanı gelince, kendiliğinden. Ama hayat beni rezil bir değnek-
le dürttü. Kalk, deliliğin peşine takıl, akılsızlığın peşine, hır-
sın peşine, inançsızlığın peşine takıl, kalk o şehre git, sokakla-
rında dolaş, kuytularında seviş, tepelerinde öldür, çukurların-
da öl dedi.

Şehre geldiğim ilk günden beri kılıktan kılığa girer, tehlike-
lerden tehlikeler seçerim. En sakın mahallede, sıradan bir apart-
manın sıradan bir dairesinde, sıradan kocamla ve sıradan ço-
cuklarımla, sıradan... gerçekten çok sıradan bir hayat yaşasam
bile, kızıl, sarı, siyah, kestane saçlarım pencereden aşağı uzanır,
tehlike saçlarımdan yukarı tırmanır.

Bir gün kıskançlık yüzünden ben kalbimden bıçaklanırım,
bir başka gün kocamı ben kalbinden bıçaklarım. Mutfağımda
hep kara saplı bir bıçak. Yoksulluk mutlak ölüm kokacak.

Çocuklar doğururum peş peşe. Kimini büyütürüm, kimi-
ni sokağa bırakırım. Yangınlar çıkar evimde. Bazen çocukları-
mı kurtarmak için alevlere atılırım, bazen alevlerin yuttuğu ço-
cuklarım yüzünden çıldırırım. Tüpten sızan kokudan, bacadan

tüten dumandan öldüğümüz de olmuştur çocuklarımla, koyun koyuna.

Bazen bir kuaför salonunda çalışan küçücük bir kıyım. Asla aynı elbiseleri giyemeyeceğim, asla aynı adamları sevmeyeceğim, asla aynı şeylere üzülemeyeceğim kadınların ellerini, ayaklarını kucağıma alır, ince titrek dizlerime dayar, kısa pembe tırnaklı parmaklarımla arasında, makas, törpü, pamuk, oje, asepton, sabun, krem, zevk, acı ve nefret, cinnet geçiririm. Cinnetim içime döner, onların biteviye konuşmalarını sessizce dinler. Bir gün içimden çıkacak, ya sizi, ya beni ya da hepimizi teker teker öldürecek, demek isterim. Susarım.

Suskunluğum koca bir çığığa dönüştüğünde çok uzaklarda olurum. Bütün akrabalarım, tanıdıklarım, hayallerimden, tutkularım... çok uzakta. Mesela bir otel odasında. Aynanın karşısına geçip solgun yüzüme bakarım. Makyajım akmış, gözbebeklerim küçücük. Boyacı gelmiş saçlarımla uçları kırılmış, rengi kaçmış ruhumun kalbi yarılmış. Kendime her gün yeni bir isim koyarım. Hepsi de çiçek isimleri olur. Her erkeğe başka bir isim. Gül benim, Menekşe benim, Nergis, Yasemin, Mine... bazen de Kadife.

Geceler boyu sokaklarda gezdiğim olur. Elimde bir içki şişesi kaldırımlarda uyurum. Bazen duvarlara yaslanır, taşlara çömelir, tanımadığım insanların arabalarına binerim. Kamyonlarda görürsünüz beni, elimde sigara, ağzımda küfür, tepemde hep vahşi bir rüzgâr, kaderimi oradan oraya süpürür.

Kamyonun camından dışarı bakarım. Kaldırımda oturmuş küçücük bir kız çocuğu takılır gözüme. Üzerinde kirli mi kirli bir çaput, ayakları çıplak, burnu sümüklü. Bilirim annesi oralar da bir yeredir. Bir ağaç dibine çöker, gizli gizli onu izler. Çocuk başını kaldırır, yanından gelip geçenlere şaşkın şaşkın bakar. O yok kadar küçük elleriyle göz göze geldiklerinin paçasına yapışır, para der, bana para ver. Arada altına işer. Çişi yol boyunca minicik bir ırmak gibi akar gider. O ırmakta ölen bir sürü çocuk doğurdum ben.

Bazen ben bu şehirde on altı yaşında hamile bir kadın olurum. Evdeki çekyata uzanır ya da masanın başına geçer ağlarım.

Kocam ya eve dönmezse! Kocam bu gece beni ya yine döverse! Karnımdaki çocuk ölecek mi? Karnımdaki çocuk ölürken beni de öldürecek mi? Babama gitsem. Kurtar beni desem. Kapılar açılır mı? Silahlar çekilir, taşlarla kafama vurulur mu?

Sonra evde tek başıma doğururum çocuğu. Bir kedi gibi dişlerimle koparırım göbeğini. Üç gün hiç durmadan ağlar. O ağladıkça kocam duvarları yumruklar. Sonunda tutar zıbınından, pencereden dışarı atar. Çocuğu öldürülmüş bir anne, bu koca şehirde tek başına ne yapar?

Sokaklarda kadınların çantalarını çalan benim, kirli yataklarda tanımadığım adamların altına yatan da. Şalvarımın içindeki gizli cepler hap dolu. Çok uzaklardan bu şehre geleli yüz yıllar oldu.

Bana ait tek odanın penceresi hep karanlığa bakar. O yüzden geçmişimi de göremem geleceğimi de. Zifiri bir hayatın içinde hem kalabalık, hem yalnızlık.

Sorsanız şehri severim aslında. Kocamandır, renkli ve cazibeli. Vaatlerle doludur sanki. Ama sanki. O yüzden başım döner, gözlerim kararır, aşklarım da, cinnetlerim de hülyalıdır.

Hapishanelerinde yatarım. Üzerimde bombalar, cebimde silah, düşler kurarım. Yenemediğim şehri havaya uçursam. Sevişmediğim erkekleri paramparça etsem. Doğuramadığım çocukları kalplerinden bıçaklasam. Geldiğim dağların türkülerini söyleye söyleye çıksam mahkemelerine. Şehir mi yaman, ben mi yaman?

Karanlık mahallelerine daldığım olur bazen şehrin. Kadınlar siyah, kapkara. İlahi bir yalanın içinde yuvarlana yuvarlana, bütün mezarları teker teker ziyaret ederim. Bildiğim bütün dualar yağmur olur başımdan aşağı akar. Her şeye inanırım o an... en çok da cehenneme, kabir azabına, günahların peşimi ne bu dünyada ne de öbür dünyada asla bırakmayacağına... baştan aşağı bizzat günah olduğuma.

Şehri avucumun içine alsam, elimde bir bez, her yanını ovalayıp parlatsam... şehir tehditten arınır mı?... binbir çeşit kadınlık hali yepyeni bir kadere kavuşur mu?

Bu şehir yüzyıllardır erkektir ve kadınları sevmeyi bilmez.

İşte bu yüzden, bu şehirde ben her gün kendimi defalarca öldürürüm. Bomba olur patlarım; kulesinden, köprüsünden aşağı atlarım. Elimde bir bıçak her yerime saplarım. Tavandaki bütün ipler kendimi asmam için sallanır. Arabalar önlerine atlamam için yol alır. Denizinde, lağımında, çöpünde kimliksiz cesedim. Kimsesizler mezarlığında daracık çukurlara sığar dev cesaretim.

Aklın kıyısında gezinen, kadınlıklarını bir lanet gibi
sırtlarında taşıyan, hepsi "kaybetmeye" yazgılı,
içe işleyen yalnızlıklarıyla kalp burkan hayatlar,
varoluş kâbusları...

Kalemini zehire, kana, cinnete, ölüme ve hayata
aynı lezzetle batıran Mine Söğüt'ten unutulmayacak
yirmi bir delilik hikâyesi...

*"Hani derler ya insan ölürken hayatı bir film şeridi gibi
gözlerinin önünden geçermiş, yok çocuğum, yalan. Ben
ölüyorum ve hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin
önünden falan geçmeyecek. Hissediyorum. Ben unutmak
istiyorum doktorcuğum. Eskiden olan her şeyi unutmak.
İnsan ölürken geçmişi hatırlarsa çok üzülür değil mi? İnsan
ölürken kendi kendini niye üzsün ki? Je veux seulement
oublier... Ah doktorcuğum o şarkıyı alırken içimden dikkat
et çok güzel bir cümle vardır, o düşmesin: Vie qui veut
me tuer, beni öldürmek isteyen hayat, c'est magnifique,
muhteşemdir. Çocuğum hayat gerçekten muhteşemdir.
Şarkılar da muhteşemdir ama hayat onlardan daha
muhteşemdir. Hayat bu kadar muhteşem olmasaydı
çocuğum, o şarkıları söyleyecek, o şarkıları melodi melodi
ezberleyecek şevki nasıl bulabilirdik, değil mi ya!"*

Kapak resmi: Bahadır Baruter

ISBN 978-975-08-2107-3

19 TL

9 789750 821073